

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM ÇATLAKLARI BÜYÜTÜYÖR!

• İşçiler Sermaye
Egemenliğini
Devirmeyi
Hedeflemeli

• İstanbul
-Amed
Fay Hattı
Harekette

• Kürt Halkı
Kendini
Heryerde
Savunacak

• İzmir
Devrimin
Şehridir
Devrimcidir

• Grev
Manzaraları

OKMEYDANI SSK ZAFER KUTLAMASI

İŞÇİLER SERMAYE EGEMENLİĞİNİ DEVİRMİYİ HEDEFLEMELİ

Sermaye egemenliğini devirmek, devrimci işçi sınıfı hareketinin, her dönem, değişmez görevidir. Oysa ki emekçi hareketinde, yalnızca devrimci dönemlerde devrim için mücadele edileceğini savunan çeşitli küçük burjuva hareketler var. Proleter devrimci hareket ise her koşul altında devrimi hedefler ve devrim için mücadele eder.

Proleter devrimci komünistler, devrime çok daha önceden hazırlanırlar. Daha ilk ortaya çıkışlarından başlayarak devrimi hedeflerler. Eğer daha ilk çıkışlarında burjuvazinin egemenliğini devirmeyi açıkça ilan etmezlerse, varlık nedenini açıklayamazlar. Komünistlerin, proletaryanın kurtuluşu hedeflerini açıkça ortaya koymaları, öncü devrimci konumları ve iddiaları gereğidir. Devrim (iktidar) hedefi işçi sınıfı partisinin programında ifadesini bulur.

Devrim başladığında herkes, hatta en geride kalanlar bile en öne fırlayabilir. Önemli olan, yalnızca devrimci ayaklanma başladığında devrimci mücadeleye atılmak değil, en güç dönemlerde, burjuva saldırıların en ağır koşulları altında, devrimci olarak devam etmektir. Sınıf savaşımının en çetin koşullarında (sınıf savaşımının genel gidişi açısından çetin) devrimi hazırlamaktır. Proletaryanın devrimine giden yol dümdüz değildir. İnişli-çıkışlı, sert ve şiddetlidir. Gerçek devrimci güçler bu sürecin her safhasında ve en yüksek bir kararlılıkla devrimin zaferi için savaşırlar. En güç koşullara ayak uyduramayanlar çekip giderken; büyük bir coşkuyla mücadeleyi sürdürenler ise devrimi yapacak konuma gelirler.

Devrimci bir dönem başladığında, devrimci bir ayaklanma çıktığında, sermayenin egemenliğini devirmek ve emeğin iktidarını kurmak için, işçi sınıfının politik hareketinin, önceden belli bir gelişme göstermesi gerekiyor. Demek ki daha önceden devrimci bir amaçla hareket ederek örgütlenen ve mücadele veren, pratiğin çelikleştirici okulundan geçen devrimci bir örgüt olmadan devrim patlak verse de emekçi sınıf iktidarı alacak yetkin bir politik öncüden yoksun olacağı için ayaklanmayı sonuna dek götürmez. Bizde zaten onyıllardır süren devrimci mücadele var. Mücadele en şiddetli süreçten, iç savaştan geçerek bugüne geldi. Kırk yıl süren çok sert ve çok şiddetli mücadele boyunca devrimci bir çizgi izleyen proletaryanın devrimci sınıf partisi, sınıf mücadelesinin her döneminde devrimi hedefleyerek ve devrim için mücadele ederek mücadeleyi başla-

rıya götürecektir. Devrimci bir sınıf olarak amacına ulaşabilir. Ve devrimci bir sınıf olarak amacına ulaşabilir.

Devrimci durumda sorun artık yalnızca devrimi hedeflemek, devrimin propagandasını yapmak değil, pratik olarak devrimi örgütlemektir. Devrimci dönemde bile kendilerini yalnızca propagandayla ve eğitsel çalışmayla sınırlayanlar, nesnel koşullarla politik örgütün arasındaki ilişkiyi yani diyalektiği anlamamışlar demektir. Devrimci durumun olgunlaştığı bir süreçte emekçiler ayaklanmacı bir anlayışla iktidarı ele geçirmelidir. İktidara yönelmek öne geçmiştir. Diğer tüm mücadeleler ona tabi kılınır. Yıllar boyunca, kitleleri burjuva egemenliğini yıkmak için eğitmiş, harekete geçirmiş olan devrimci bir parti, ancak böyle bir parti devrim hedefini gerçeklik haline getirebilir.

İşçi sınıfı, sermaye egemenliğini devirmeyi hedeflemiyor, bu yönde eğitilmiyor ve harekete geçmiyorsa, burjuvazi tarafından kullanılacak bir duruma düşer. Bunun kanıtı, sendikaların durumudur. Burjuva işçi sendikaları, hiçbir şekilde sömürücü sınıfın iktidarına karşı çıkmadılar. Bu yüzden sermayenin, sermaye devletinin ve burjuva partilerin basit birer aleti konumuna düştüler. Onlar işçileri kapitalist kölelikten kurtarmayı hedefleyeceğine, kapitalist egemenliğe dokunmadan, bu egemenlik sınırları içinde hareket etmeyi temel bir çizgi haline getirdiler. Burjuva sendikaları bu yüzden yıllarca sermaye partilerinin bir eklentisi, destekçisi ve uşağı olmaktan öteye gidemediler. Sermaye tarafından yedeklenen bu kurumlar, devrimci işçi hareketine karşı ve ezilen halkların özgürlük mücadelesine karşı, egemen güçlerin kullandıkları bir silah haline geldiler. İki sınıfın, iki dünyanın birbiriyle savaşa tutuştuğu bir yerde ya proletaryadan yanasın, ya burjuvaziden; bunun dışında bir yol yoktur.

Sosyal-reformizm ve ona doğru zorunlu olarak evrimlenen oportünizm, emekçi sınıfı burjuva düzen çerçevesinde tutmak için çaba gösterdiğinden, yaptığı, burjuva egemenliğe hizmet etmektir. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketlerin lafta burjuva egemenliğine karşı çıkmaları tamamen işçi kitlelerini aldatmaya yöneliktir. Çünkü günlük çalışmaları reformlar uğruna mücadele çerçevesini aşmıyor. Devrimci bir görünüme bürünmeleri, onların politik gerçekliğini, sınıf işbirlikçiliği politik gerçekliğini değiştirmiyor.

İşçi sınıfı, sermaye egemenliğini devirmeyi hedeflemediği sürece -ki sermaye egemenliğini devirmek toplumsal bir devrimdir- etkin bağımsız bir güç haline gelemez. İşçi sınıfı, emeğin ürünlerini gasp edenlerin egemenliğine

karşı mücadele vererek devrimci bir güç haline gelebilir. Ve devrimci bir sınıf olarak amacına ulaşabilir.

İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadelede dayanacağı biricik devrimci güç, kendi sınıf partisidir. Militan bir partide örgütlenmeden, egemen sömürücü güçler karşısında bir varlık gösteremezsin. İşçi sınıfının uluslararası devrimci deneyimleri göstermiştir ki, emekçi sınıf kendi tarihsel devrimci görevini devrimci marksist bir parti öncülüğünde yerine getirebilir. Eğer, sermaye partilerinin bir aleti olmak istemiyorsa, kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenmelidir. Bağımsız politik bir harekette yer alarak sermaye sınıfına karşı devrimci bir sınıf olarak hareket etmiş olur.

Leninist Parti, devrimci programı, devrimci politikaları, devrimci pratiğiyle burjuvazinin emekçi kitleleri kendi oyuncağı haline getirmesini boşa çıkarmak için, küçük burjuva hareketlerin emekçi kitleleri aldatmalarına ve oyalamalarına karşı kesintisiz bir mücadele veriyor. Bu çerçevede uzlaşmacı ve dengesiz küçük burjuva hareketleri teşhir etmek, onlara karşı ideolojik mücadele vermek, devrimci marksistlerin vazgeçilmez görevi olmuştur. Bu hareketlerin kitleler üzerindeki etkisini kırmak, işçi sınıfının tarihi devrimci görevlerini başarmasının bir parçasıdır. İşçi sınıfı uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin etkisindeyken, sermaye sınıfını yenemez. Emekçi sınıfın sermayeyi yenebilmesi için öncelikle oportünizm ve reformizmden kurtulması gerekir.

İşçi sınıfı için, reformizm ve oportünizmle mücadelenin en iyi yolu, gerçek bir marksist partide örgütlenmek ve onun öncülüğünde devrimci mücadeleyi sürdürmektir. İşçi sınıfı eğer kendi devrimci sınıf partisi öncülüğünde hareket edip devrimci eylemlere yönelmemiş olsaydı, burjuvazi ve küçük burjuvazinin etkisinden hiçbir zaman kurtulamazdı. Devrimci işçi sınıfı hareketinin küçük burjuva politik harekete karşı tavrı bütünlüklüdür: Bir yandan ideolojik mücadele ile onların uzlaşmacı doğasını açığa çıkarırken, diğer yandan devrimci sınıf mücadelesini sonuna kadar götürmesi gerekiyor.

İşçilerin birliğinin, emekçi sınıfın kurtuluşuna hizmet etmesi ve onun için bir araç olma görevini yerine getirmesi için, bu birliğin sermaye egemenliğine karşı oluşması gerekiyor. İşçilerin sermaye egemenliğine karşı birliğini bir kenara bırakıp sadece bir "birlik"ten söz edenler, onu boş bir kuruluşa dönüştürmüş olurlar. Burada sorulması gereken can alıcı soru şudur: Hangi sınıf için birlik? İşçi sınıfı için mi, yoksa sermaye sınıfı için mi? Burjuva sendikaları da bir "birlik"tir, ama sermaye için bir birlik. Bu birliğin emekçi sınıfın gerçek bir birliği olması için kesenkes sermayeye karşı olması gerekiyor.

Proletarya varlık koşulları nedeniyle karşını, yani sermayeyi ortadan kaldırarak, kendini de ortadan kaldırmış olur.

C.DAĞLI

İSTANBUL AMED FAY HATTI HAREKETTE

Hükümet ve dolayısıyla teknelci sermaye, politik alanda bütün ipleri elinden kaçırdı, ne zaman tekrar kazanır bilinmez. Sermaye egemenliğini bu denli acze düşüren emekçi kitleler İstanbul-Amed fay hattını harekete geçirdiler ve eğer devrimci kadrolar yeterince cesur, özverili, atak olurlarsa, burjuvazinin kaybettiği ipleri ele almak mümkündür. Devrim tıpkı bir gonca gül gibi, katman katman açılıyor.

Kasım ayına Ankara, birbiri ardına yaşanan siyasi depremlerle girmişti. Kürt halkının Silopi'den Amed'e uzanan eylemi, bu eylemin ortaya çıkardığı ruh hali, egemenler için zaten yeterince korkutucuydu. Bir önceki yazımızda, devrimin bu önemli kitlesel provasının, teknelci egemenlik katlarında nasıl bir panik havası estirdiğini, hatta siyasal dengeleri neredeyse yeni baştan kurgulayacak noktaya getirdiğini ele almıştık.

Ve devrim, onu pek az düşünenlere bir mucize gibi görünen bir büyük atak daha yaptı. Bu kez İstanbul, dev Alevi mitingiyile, adeta Amed'e ses verdi, eşlik etti. 500 binden fazla insan, bu toprakların ezilen, horlanan, yok sayılan emekçileri, Kadıköy sokaklarına bir çağlayan gibi aktılar. Bir kez daha bu toprakların birleşik devrimi, merkezi sinir sistemlerinin yoğunlaştığı noktalarda, bir yanda Amed diğer yanda İstanbul'da kitlesel gücünü çok değil iki hafta gibi oldukça kısa bir aralık içinde gösteriverdi. Ama bu kadarına hangi teknelci iktidar ne kadar dayanabilir?!

Hacıyatmazlar Azapta

AKP'nin gücü, emperyalist tam ilhak döneminin hükümeti olabilmesinde yatıyordu. Bu sayede kadroları, geleceksel ve kemikleşmiş Türk egemen politikalarını, düzenin el verdiği ölçüde esnetme potansiyeline sahipti. Bu ülkede bir başbakanın "Dersim'in büyük ve tarihi acılarından" sözdebilmesi, tümüyle bir tam ilhak hükümeti olabilmesi sayesinde. Kısacası AKP, tıpkı bir hacıyatmaz gibi, ne yöne doğru ilerlese oraya yatan, ama hemen doğrulan bir karaktere sahipti.

Bu hacıyatmaz karakteri sayesinde, son elli yılın en yüksek oy oranıyla hükümet koltuklarını dolduran AKP, seçimlerin üzerinden henüz iki yıl geçmişken, sokakların kontrolünü tümüyle kaybetmiş olduğunu görmekte. 2007 seçimlerinden hemen sonra, AKP'nin topladığı %47 oy oranı karşısında şaşkınlık ve umutsuzluğa kapılanlara inat, leninistler şu tespiti yapmıştı: Kitleler, onu tam anlamıyla yere çalabilmek için, AKP'yi zirveye taşımıştır.

Öyle de oldu. Tam da toplumun en önemli nefes borularının AKP eliyle teknelci egemenliğin eline geçtiğinin sanıldığı bir dönemde; tam da hükümetin, ardı ardına verdiği tavizlerle toplumun büyük bir kesimini hareketsiz bıraktığının düşünüldüğü bir kesitte, ihtiyar köstebek yerin altından kafasını çıkardı ve büyük sürprizini yaptı. Yalnızca iki hafta içinde milyonlar sokakları doldurdu, köstebek, doğrusu işini çok iyi yapmıştı.

İstanbul ve Amed, yüzbinlerle sokağa çıkıyorsa, bu topraklarda teknelci sermaye için alarm seviyesi kırmızıya yükselmiş demektir. İstanbul ve Amed'in ortak darbeleri sert, ani ve sersemletici oldu. Teknelci sermaye böylesi bir panik içinde, sadece emekçilerin iplerini değil, kendi iç iktidar yapısına ait ipleri de kaybettiğini gördü. İstanbul ve Amed'in birleşik gücü, Ankara'nın eski taş yapıları devlet binalarının içindeki alışıldık düzeni, adeta hallaç pamuğuna çevirdi. Hacıyatmaz sallandıkça, içinde debelendiği taşın dibine birikmiş bütün tortuları harekete geçirdi, suyu busbulanık hale getirdi.

Hükümete karşı darbe planlarının açığa çıkması, işte bu iklimde mümkün oldu. Ama, bu daha bir şey değildi. Hemen ertesinde, bu kez hükümetin, devlet bürokrasisinin tüm kademelerini gizlice dinlediği ortalığa saçılıverdi. Öyle ki, Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılar bile, Ergenekon şüphesiyle dinlemeye alınmıştı. Hükümetin genel kurmay başkanını görevden almak için hazırlık yaptığı sözleri, bütün bu olanların üzerine adeta tuz biber

ekti. Söylentiler hemen yalanlandı ama, Türkiye gibi askerin iktidar üzerindeki dokunulmaz ağırlığı gözönüne alınırsa, böyle şeylerin "şüyu vukundan beterdir"

Sonuç olarak, Kasım ayı başında Ankara'da manzara şöyleydi: İşliyor görünen ittifaklar hızla çözülüyordu, herkes herkesin ipini çekmek için son hazırlıklarını yapıyordu.

Önü Alınamayan Çözülme

Sokaklardan yediği darbelerle serseme dönen ve salt bu yüzden önünün alamadığı iç kavğalarla iyice güçten düşen teknelci sermaye son bir gayretle işleri düzene sokmaya girişti. Açılım için meclis görüşmelerinin 10 Kasım gibi tartışmalı bir günde alelacele yapılmasının tek nedeni vardı. Ankara'nın arapsaçına dönen, tozu dumana katan karmaşasına acil bir düzen vermek. Açılım tartışmaları hızlanır ve bu sayede Kürt halkında bir beklenti havası yaratılabilirse, hükümet şunu ispatlamış olacaktı: Bir yandan kendisi-

**SOKAKLARDAN YEDİĞİ DARBELERLE
SERSEME DÖNEN VE SALT BU YÜZDEN
ÖNÜNÜN ALAMADIĞI İÇ KAVĞALARLA İYİCE
GÜÇTEN DÜŞEN TEKELCI SERMAYE SON BİR
GAYRETLE İŞLERİ DÜZENE SOKMAYA GİRİŞTİ.
AÇILIM İÇİN MECLİS GÖRÜŞMELERİNİN 10
KASIM GİBİ TARTIŞMALI BİR GÜNDE
ALELACELE YAPILMASININ TEK NEDENİ
VARDI. ANKARA'NIN ARAP SAÇINA DÖNEN,
TOZU DUMANA KATAN KARMAŞASINA ACIL
BİR DÜZEN VERMEK. AÇILIM TARTIŞMALARI
HIZLANIR VE BU SAYEDE KÜRT HALKINDA
BİR BEKLENTİ HAVASI YARATILABİLİRSE,
HÜKÜMET ŞUNU İSPATLAMIS OLACAKTI: BİR
YANDAN KENDİSİNE YÖNELEN DARBE
TEHLİKESİNİ SAVUŞTURABİLDİĞİNİ, ÖBÜR
YANDAN SOKAKLARI YENİDEN KONTROL
ALTINA ALABİLECEĞİNİ...**

ne yönelen darbe tehlikesini savuşturabildiğini, öbür yandan sokakları yeniden kontrol altına alabileceğini...

Ama bu amaca ulaşabilmek için vakit çok geçti ve üstelik seçilen aygıt yanlıştı. Çok geçti, çünkü bir yanda ekonomik buhran ve geniş yığınların köklü ve temel sorunlarına sokakta çözüm arama eğilimleri, diğer yanda Kürt halkının zafer havasını soluyarak iyice kabarttığı özelemleri, tekelci iktidarı öylesine yıpratmıştı ki, kaçan ipleri yeniden yakalayacak ne gücü vardı ne de yeteneği... Seçilen aygıt yanlıştı, çünkü tekelci iktidar yapılarında meclis, kapının mandalı bile sayılamazdı. E- vet genel kurmay karargahı felçti, adliye aygıtı cephelere bölünmüştü, hükümet kimseye sözünü geçiremiyordu ama tüm bu aygıtları yeniden düzenleyip kontrol altına alacak en son ve en umutsuz araçtı meclis.

Belki bir ümit diye alelacele yapılan 10-12 Kasım meclis görüşmeleri, Ankara'daki toz duman manzaraya tüy dikti. CHP ve MHP, hükümetin içinde bulunduğu aczin kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyorlardı, bu yüzden bastırıldıkça bastırdılar. Ve bu komedinin zirve sahnesi, bu esnada yaşandı.

Başbakan'ın meclis kürsüsünde konuşma yaptığı sırada, nasıl bir tesadüfse, hükümete karşı darbe planı yapan albayın serbest kaldığı CHP sıralarına ulaştı. Ve başbakanın bir sözünü bahane edip, apar topar meclisi terkettiler. Çünkü bu haber, tekelci sermayenin AKP eliyle resmi politika haline getirmeye çalıştığı tavizler politikasına karşı, devlet aygıtları içindeki güçlü direnişin devam ettiğinin en açık işaretiydi. Böyle bir haberden sonra hiçbir güç CHP'yi mecliste tutamazdı. Tek bir mahkeme başkanının verdiği karar, meclisin havalarda uçuşan yüzlerce önergesinden daha güçlüydü halen... Böylece AKP'nin son bir gayretle, meclis eliyle iktidarın elden kaçan iplerini yeniden ele geçirme rüyası, bir balon gibi küçük bir fiskeyle patlayıverdi.

Bundan böyle Ankara'da açılımdan çok, erken seçimin konuşulacağını tahmin edebiliriz. AKP artık ne sokakları, ne devlet bürokrasini ve de meclisi yönetebiliyor. Ortalık böylesine toz dumanken AKP hükümeti bazı üst düzey askerlerin istifasını sağlayarak en azından bürokrasi bazında ipleri yeniden ele alabilir; ya da devrimin darbeleri karşısında kar topu gibi eriyen politik iktidarı bir başkasına devretmek için erken seçim düğmesine basabilir. Elbette üçüncü bir seçenek de var: Hiçbir şey yapmamak, olayları kendi seyrine bırakmak. Ama bu üçüncüsü, İstanbul-Amed sokaklarının kahredici darbelerine, Ankara'nın bütün kapılarını açmak, savunmasız bırakmak anlamına gelir.

Hükümetin ilk seçeneği zorlayacak ne cesareti ne de gücü var. Üçüncü seçenek olarak hiçbir şey yapmamak, tekelci sermaye için en kötüsü çünkü devlet aygıtları önü alınmaz bir çözülmeye terk edilmiş olur. Bu nedenle tekelci sermaye, eğer sokakların vurduğu darbeye henüz tüm akıl sağlığını yitirmemişse, ikinci seçeneğe meyledeceğini, erken seçimi gündeme alacağını düşünmek yerinde olacaktır.

İstanbul-Amed fay hattının tam ortasındaki Ankara, her küçük-büyük sarsıntıda bataklığa biraz daha gömülüyor ve kendini kurtarmak isteyenler, çevredeki yeşil ağaçların köklerine asılıyorlar. Yoksa hiçbir güç, bir TC başbakanına "Der-sim'in acılarından" sözettiremezdi. Daha neler göreceğiz, duyacağız, şaşırılmayalım. □

KESK'İN GÜCÜ KİTLESİNİN KARARLILIĞINDADIR

Eğitim emekçileri,

Kapitalizm koşullarında yoğun bir şekilde sömürülmemiz kaçınılmaz.

Çünkü kapitalist sistemde iktidar, sermaye sahiplerinin lehindeki politikaları, eğitim alanında da uygular.

Çünkü her ne kadar eğitimin ekonomik sistemden bağımsız olduğu birileri tarafından iddia edilse de, bunun böyle olmadığı, bilakis, eğitimin mevcut sistemin işleyişinde etkili olduğu bir gerçekliktir.

Eğitim, önceleri genel olarak devletin sorumluluğunda bir "sosyal hizmet" iken artık çoğunlukla özelleştirilerek sermayeleştirilmiştir. Devlet, bu özelleştirme işlemiyle hem eğitime ödenek ayırma sorumluluğunu üzerinden atarak kendisini ve sermayesini korumak adına orduya ve polise daha fazla ödenek ayırmayı, hem de sermaye sahibine bir kar kapısı açmayı amaçlamıştır. Böylelikle eğitim hizmetini yerine getirecek öğretmenlerin devlet kademelerinde bu hizmeti yerine getirebilmeleri sınırlandırılmıştır.

O yüzden eğitim emekçileri işsiz bırakılmıştır. Ücretli, sözleşmeli statülerinde çalışmaya mecbur edilmiştir. Dershanelerde çok düşük ücretlerde ve dinlenmeye zaman bırakılmaksızın çalışmaya mahkum edilmiştir. Kadrolu statüsündekiler de hakları her gün biraz daha kırılarak sömürülmüştür.

Çok doğaldır ki bu sömürüye ve dolayısıyla her gün maruz kalınan bu uygulamalara karşı bir tepki oluşacaktır. Yalnız, sömürüyü azaltmak bir yana onun artan şekilde devam etmesini engellemek için bile tepkinin niteliğinin çok büyük önemi vardır. Aksi takdirde bu tepkide ne kadar kitlesel olunursa olunsun ve tepki ne kadar zaman boyunca devam ederse etsin bir sonuç almak mümkün olmaz.

Sömürü düzeyini ve hayatımıza yansımalarını bizi sömürenlere teşhir etmekten öteye gitmeyen, yani suya sabuna dokunmayan bir tepki anlayışıyla hareket etmek bizi hiçbir yere götürmeyecektir.

"Hak verilmez, alınır", diyorsak, muhatap alacağımız sermaye sınıfı veya sermaye sınıfının lehine olan yasaları dayatan hükümet değildir. Muhatabımız bizim gibi ezilen, sömürülen emekçiler olmalıdır. Emekçilerle muhataplığımız örgütlenmek, birlikte hareket etmek yönünden önemlidir. Diğer bütün emekçiler gibi öğretmenler de yaşam düzeyi aynılanan sınıfın farkında olarak, emeğin kurtuluşu için, işçi sınıfının iktidarı alması yönünde sınıf mücadelelerini vermek zorundadırlar. Bilmelidirler ki emeğin kurtuluşu başka türlü mümkün değildir.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!**

Devrimci Emekçi Komiteleri (DEK)

KÜRT HALKI KENDİNİ HER YERDE SAVUNACAK

Yine bir kışkırtma, yine bir provokasyon ve Kürt halkına karşı bir linç girişimi. Bu sefer, linç girişiminin adresi Çanakkale'nin Bayramiç ilçesi oldu. Linç girişiminin nedeni üzerinde duracak değiliz; bunun bir önemi yok. Önce şunun altını çizmek gerekir: Bu kaçınıcı linç girişimi oldu, sayısını unuttuk. Ama şu gerçek bütün yalınlığı ile ortaya çıkmış oldu: Linç, devletin bir politikasıdır.

Devlet, ihtiyaç duyduğu yer ve zamanda emniyet müdürleri, valiler, kaymakamlar aracılığıyla önce sivil faşistleri harekete geçiriyor, sonra da bir avuç faşistin kışkırtmasına kapılan toplumun en geri kesimlerini Kürt halkının ya da devrimcilerin üzerine yürütüyor. Son dokuz yıl, devletin bu politikasının sayısız örnekleriyle dolu. Bu saydığımız mülki ve emniyet amirlerinin öncelikli görevi budur.

MHP'li faşistler olsun, dinci faşistler olsun, bunların kışkırtmasına kapılan toplumun en geri, en sefil unsurları olsun, devrimcilere, Kürt halkına karşı bir linç girişiminde bulduklarında devletin kendilerini koruyacağından emin şekilde hareket ediyorlar. Zaten bunda yanlışlıklarını, dahası karakolda ya da başka yerde sırtlarının sıvazlandığını tecrübeleriyle öğrenmiş bulunuyorlar.

Sakarya'da, Bozüyük'te Karadeniz'de ya da başka bir yerde karşıımıza çıkan linç girişimlerinin tümü izah ettiğimiz şekilde gelişmiş ve sonuçlanmış. Ta ki, Bayramiç'teki linç girişimine gelene değin. Burada faşist güruh ve onun peşine takılan lümpen sürü ilk kez Kürt halkının silahlı direnişisiyle karşılaşabileceğini gördü. Bayramiç'in Kürt halkı, faşist linç girişimi karşısında kurbanlık koyun gibi durmayacağını, kendini silahlı savunacağını evlerden açılan ateşlerle gösterdi. Faşistler ve peşindeki sürü bu sefer pabucun pahalı olduğunu görünce bir adım daha ileri gidemedi.

Bayramiç'teki Kürt halkı ise, Maraş katliamından beri yapılması gerekip de bir türlü yapılmayanın ne olduğunu devletin, faşistlerin, dinci faşistlerin linç ve katliam tehdidiyle karşı karşıya bulunan bütün kesimlere göstermiştir. Evet, yapılması gereken sivil faşist tosuncuklara ve yağmacı lümpen sürüsüne silahla karşı koymaktır. Maraş halkı bunu yapmadığı, yapamadığı için, kadın erkek, genç yaşlı, çocuk, hamile kadından demeden yüzlerce evladının katledilmesini seyretmek zorunda kalmıştır.

Bilinen bir olguyu tekrarlamakta yarar var: Maraş halkı olsun, Çorum halkı olsun ya da Sivas'ta yakılan insanlarımız olsun, bunlar kendilerini katletmeye gelen faşist sürüsüne silahla karşı koysalardı olaylar bambaşka bir mecraya akardı. 70'li yılların sonlarında Hatay/Antakya'da Alevi halkın bir katliamdan geçirilmesi planları bu şekilde bozguna uğratıldı. Bayramiç olayları bu düşüncemizin son somut ve çürütülemez kanıtı oldu. Kuzu postuna bürünmek, faşist çakal sürüsünü durdurmaz ama sadece iştahını kabartır. Buna karşılık, postun pek de ucuz olmadığını göstermek bu sürüyü etkisizleştirmenin tek yoludur. Çünkü onlar sadece şiddetin dilinden anlarlar. Öyleyse, bir kez daha yüksek sesle haykırmak gerekiyor: Faşizme Karşı Silah Başına! Devletin ve faşist sürünün katliam ya da linç tehdidiyle karşı karşıya gelecek herkesin aklına gelmesi gereken ilk şiar budur.

Kim Korkar İç Savaştan!

Son zamanlarda burjuva yazar-çizer takımı arasında bir "iç savaş" muhabbeti almış başını gidiyor. Amaç öncelikle UKH ve Kürt halkını; bununla birlikte toplumun emekçi sınıflarını "iç savaş" öcüsüyle korkutmak, böylece UKH ve Kürt halkını mümkün olduğunca geri noktalarda bir uzlaşma çizgisine çekmek. Bu "muhabbet" İzmir'de bir avuç faşistin ve onlara takılan serserinin –kelimenin gerçek anlamında bir avuçtular, kimse burjuva basının bilinçli abartmasına, onları İzmir'i temsil edecek kadar çok sayıda göstermeye çalışmasına aldanmasın- DTP konvoyuna saldırmasıyla başladı, Bayramiç'le devam etti.

Şimdi, Kürt halkını, UKH'ni, devrim güçlerini kanlı bir iç savaşla başlatmakla korkutmaya ve sindirmeye çalışıyorlar. İşte bakın diyorlar, halk galeyana geliyor. İzmir Türkiye'nin aynasıdır, orada olanlar Türkiye'de olacakların habercisidir. Sonra biz de halkı tutamayız, yazık olur hepimize. Akıllı olun, sağduyulu olun, size verileceklere razı olun ve şükredin. Bir daha da ayrı bir ulus havası yaratan o Habur gösterilerini sakın ola ki tekrarlamayın. Dediklerinin ve demeye getirdiklerinin özü-özeti bu.

İyi de diyoruz, İzmir'de ne oldu? DTP konvoyuna saldıran üç-beş faşisti ve sefil ruhlu serseriye bize "İzmir halkı" diye yutturmaya çalışacaksınız ve biz de yutacağız öyle mi? Burjuvazinin çanak yalayıcısı baylar, efendilerinizin size tahsis etmiş oldukları o izbe köşelerden istediğiniz kadar uluyun, devrimin şehri İzmir'i üç-beş faşistin temsil ettiğini kimseye yutturamazsınız. Çocuklara bile. Bu birincisi.

İkincisi, bizi, çıkarmakla tehdit ettiğiniz o iç savaştan asıl korkması gerekenin düzen sahipleri ve tabii ki onların artıklarıyla geçinen sizler olduğunuzu herkes biliyor. Dolayısıyla böyle bir korku sopası sallamakla sadece ahmak olduğunuzu kanıtlamış oluyorsunuz o kadar. Buyurun faşist tosuncuklarınızı ve lümpen sürünüzü Kürt halkının, devrim güçlerinin üstüne salınız, sonra bakın bakalım düzen adına elinizde ne kalacak! Bayramiç'in Kürt halkı faşist tosuncuklarınızın ve serseri sürünüzün bundan böyle nasıl karşılanacağını size göstermiş olmalı.

Üçüncüsü, Türkiye'de yaşayan Kürt halkına "rehine" muamelesi yapacağınızı, Kürdistan'daki Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını eline almaya kalkışması durumunda bunun hıncını, Türkiye'de, Ege, Akdeniz kıyılarında yaşayan Kürtlerden çıkaracağımızı ima ediyorsunuz. Doğrusu, ulusal topluluk halklarına rehine muamelesi yapmakta usta olduğunuzu kabul etmek gerek. Rum halkına, Ermeni halkına, Alevilere nasıl yaklaştığınızı bilmiyor olur muyuz? Ama dedik ya ahmaksınız! Ve her ahmak insanın yakasına yapışan dar görüşlülük sizin paçalarımızdan akıyor. Ne aradaki farkı ne de değişimi görüyorsunuz; bu yüzden Kürt halkıyla diğer ulusal topluluk halklarını karıştırıyorsunuz. Öyleyse bizden söylemesi; Bayramiç dersini tekrar çalışın!

Şüpheniz olmasın, bütün linç girişimlerinizden Kürt halkı ve diğer ulusal topluluk halkları gereken dersi devrimci sezgileriyle çıkarmış bulunuyorlar ve bunun sonucu olarak şimdi, örneğin, her Kürt ailesinin evinde kendini savunacak bir silah vardır. Maraş ya da Sivas'ta olduğu gibi insanların kurbanlık koyun gibi kafalarını bıçağın altına uzattıkları o günler tarihte kaldı; bir daha geri gelmemek üzere.

Dördüncüsü, çıkarmakla tehdit ettiğiniz o iç savaş zaten yıllardır bu topraklarda sürüyor ve bu gerçeği sadece biz değil MİT eski Müsteşar Yardımcınız da söylüyor. Devletinizi, ordunuzu, emniyet teşkilatınızı, bürokrasinizi, siyasi partilerinizi çürüten bizzat bu iç savaşın kendisi değil mi! Yani dememiz o ki, tehdidiniz çok komik. Ordunuz, polisiniz, özel katliam birliklerinizle Kürt halkına ve emekçi sınıflara karşı, devrimci güçlere karşı yıllardır süren bir iç savaş yürütmüyor musunuz? Daha ne olsun!

Ve en önemli noktaya gelelim. Şu: ne Kürt halkı, ne diğer ulusal topluluk halkları ne de devrimci güçler 60'lı, 70'li yılların halkları ve güçleridir. Köprünün altından çok sular aktı. Bu halkların ve güçlerin arkasında on yılların mücadele birikimi, katliamlardan çıkarılmış altın değerinde dersler var. Devrim güçlerinde Kürt halkını olsun, faşist katliam tehdidiyle karşılaşacak diğer halkları olsun asla yalnız bırakmayacak devrimci enternasyonalist damar var. 90'lı yıllarda ilk defa "KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR" şiarını yükselten Leninistler bu sözlerimizin somut kanıtıdır.

Leninistler bundan böyle de bu şiarı uygun davranacaklar. Kürt halkı kendini savunurken yanında her zaman Leninistleri bulacaktır! □

UYARI GREVİ YAŞAMI DURDURMAYA YETTİ

GURURLA YÜRÜDÜK

Grevin en geniş katılımlı, coşkulu ve etkili geçtiği illerden biri de İstanbul'du. Onca dayatma ve tehditin işe yaramadığı, iktidarın sözlü saldırılar ve soruşturma açma tehdidi, sermayenin iktidarını sarsmaya yetti; sermaye sahiplerine tokat alanlardan geldi.

Valilikler ve Milli Eğitim Müdürlüklerinin üzerinden gerçekleştirilen baskı ve tehditlere rağmen, yüzbinlerce eğitim ve bilim emekçisi, 25 Kasım günü onca tehdit ve baskıya karşı tercihini sokaklardan yana kullandı. Artık hiç bir tehdit ve dayatma, emekçileri sokaklardan koparamayacak. Yer yer yaşanan gözaltı ve tehdit işe yaramadı, yüzbinler uyarı grevi ile hayatı durdurdu. "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarını haykırdı yüzbinler.

Günün ilk saatlerinde taşımacılık sektöründen emekçilerin iş bırakmasıyla başlayan grev, sabahın erken saatlerinde tüm iş kollarından onbinlerce emekçinin toplanmasıyla başladı. Greve katılanların eylemi, %90'lara varan katılımla coşkulu bir şekilde başladı. Eylem alanına giden güzergah boyunca marşlar ve sloganlar hiç kesilmedi.

Mücadele Birliği Platformu'nun "Emekçiler Saldırılarına Karşı İktidar İçin Savaşalım" ve Devrimci Emekçi Komiteleri'nin "Bütün İktidar Emegün Olacak" yazılı pankartıyla destek verdiği eylemde sık sık "Dünya Emegün Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak", "Yaşasın Devrimci Emekçi Komiteleri", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganları duyuldu.

Öğrenciler Boykotta Öğretmenler Grevde

Emekçi memurların grevine üniversite öğrencileri boykot ile yanıt verdi. Devrimci Öğrenci Birliği üyelerinin okulu boykot etmesi, kendi geleceklerini işçilerin ve emekçilerin yanında olmakta gördüklerini gösteriyordu. DÖB'lüler alanda yerlerini aldılar. Diğer yandan İstanbul Üniversitesi'nde Genç-Sen ve Öğrenci Kolektifleri, Dev-lis, Ekim Gençliği de alanda yerlerini aldı, Boğaziçi Üniversitesi'nde ise greve çıkan öğretim görevlilerine, öğrenciler de destek verdi. Kampüs girişine "Bu İşyerinde Grev Var" pankartı asıldı. Sabah saatlerinde Güney Kampüsü meydanında toplanan emekçiler ve öğrenciler, halaylarla grevi kutladı. Sık sık "Grev Grev Grev", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı. Öğrenciler "Derse Değil, Greve Gidiyoruz" pankartı açtı.

Yürüyüş boyunca çeşitli devrimci yapıların da destek verdiği eylemde, Beyazıt Meydanı'ndan içeri girdiğimizde onbinlerce emekçi, alana gelen coşkulu kortejleri karşılıyordu. Katılanlar arasında okulu boykot eden yüzlerce lise ve üniversite öğrencisi vardı. Bilim emekçileri ve öğrencilerin "Bu İşyerinde Grev Var, KESK" pankartı asmaları üzerine polisler pankartı indirmek isteyince bu durum emekçiler ve öğrenciler tarafından engellendi ve pankart indirilmedi. Daha sonra öğrencilerin "Bu Üniversitede Boykot Var" pankartı asıldı. Alanda konuşma yapan çeşitli kitle örgütlerinin konuşmalarından sonra, Grup Yorum'un kısa bir dinletisiyle alana gelen onbinler, eylemi halaylarla sonlandırdı. □

Bugün herkesin yüzü gülüyordu. Onca tehdide onca gözdağına karşı emekçiler cephesinden her şey karara bağlanmıştı. Devlet artık sözü geçmez, kimsenin ciddiye almadığı bir kurum haline geldi. Dün tehdit kağıtlarının yırtılması, emekçilerin artık 1 Mayıs'tan ve diğer grevlerden alışkın olduğu "yaparsanız şöyle olur, katılanlar yasadışı bir iş yapmış olur, haklarında işlem yapılacaktır da..." sözleri fayda etmedi. Emekçiler adeta gülüp geçti. Zaten şu anda devlet açısından yasal şeyler yapan ne kadar insan var ki!..

Sabahın erken saatlerinde okullarından, hastanelerinden, bürolarından çıkan emekçiler gerçekten de coşkulu görünüyordular. Biz alana zabıtalara aynı anda girdik. Çevik kuvvet polislerinin zabıtalara bir bakışı vardı şaşkın şaşkın, görülmeye değeri. Sanki kafalarındaki bazı imajlarda sarsılmalar olmuş gibiydi.

Bizler Mücadele Birliği pankartını açıp yürüyüşe geçtik. Trafik tek kelimeyle felç durumdaydı. Hiçbir şey hareket edemiyordu. Öfkeli arabalar da vardı, sürekli kornaya basan. Bazılarıysa eylemcilerin gazabından korktuklarından hastam var gibi yalanlarla geçmeye çalışıyorlardı. Ancak izin verilmiyordu. Eylem giderek kalabalıklaşmaya başladı. Ve gördük ki dershanelerden, duran trafik sırasında tramvaydan inenler, otobüslerden inenler eyleme katılmaya başladı. Binlerce emekçi, desteğe gelen işçiler, grevdeki işçiler, okullarını boykot eden öğrenciler... muhteşem bir görüntüyü. Yürüyüşün bir kolu Laleli'den yukarı çıkarken bizim pankart Yusuf Paşa'daydı hala. Ve bir o kadar da arkamızda uzayıp gidiyordu kortej. Laleli kısmı ise bizim görebildiğimiz idi. Yüksek ihtimal o sıra yürüyüşün başı varmıştır Beyazıt Meydanı'na. Ayrıca bir bu kadar da Sirkeci'den, Gülhane'den yürüyerek Beyazıt Meydanı'na geldi.

Alan tıklım tıklım doluydu. Sağdan soldan turistler çok ilgili ve her birinde bir makine bol bol fotoğraf çekiyorlardı.

Alanda coşkulu konuşmalar yapıldı, ardından marşlar söylendi, sonra davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Ayrıca Beyazıt-Laleli çevresindeki faşist tipli kişiler yanımıza yaklaşmaya, hatta göz ucuyla bizlere bakmaya dahi cesaret edemiyorlardı. Göğsümüz kabara kabara yürüdük.

Sonuç olarak moral motivasyonu yüksek, gerçekten etkili olan bir grevdi. Söylendiğine göre 40 yıldır yapılan en büyük grevmiş. Süreç öyle gösteriyor ki çok daha büyükleri yaşanacak, çünkü emekçiler sonuç alamazlarsa 3 günlük bir grev düşündüklerini söylüyorlardı.

Bir Mücadele Birliği Okuru

GREV MANZARALARI

ANKARA'DA GREV

25 Kasım'da emekçiler ülke çapında grevdeydi. Ankara'da da grevdeki emekçiler, saat 10:30'da Ziya Gökalp Caddesi'nde toplanmaya başladılar. 1969'dan beri ilk defa genel greve giden emekçilerin coşkusu görülmeye değerdi. KESK, Türk-İş, TMMOB, TTB, Eğitim-Sen ve birçok sendika eylemdeydi. Demokratik kitle örgütlerinin ve partilerin desteklediği eylemde platformdan katılan ve destek veren tüm yapıların adı okundu ve teşekkür edildi. CHP temsilcisinin ismi okuduğunda kitle yuhalamaya başladı.

Bu sırada SSK İş Hanı'nın yüksek bir balkonuna "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak-Mücadele Birliği Plt" ve "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir-DÖB" yazılı pankartlar asıldı. DÖB'lü öğrenciler eylem esnasında kuşlama, bildiri dağıtımı ve dergi satışı yaptı. Otobüs duraklarına "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği" ve "Dünya Emegün Olacak-DÖB" yazılamaları yapıldı.

Platformdan Ankara'nın dört bir yanında süren grev ve eylem haberleri duyuruluyordu. ODTÜ'lü öğrencilerin yolu kapatarak eylem alanına doğru yürümekte oldukları, tren garında süren grevde emekçilere polislin saldırdığı ve emekçilerin direnmekte oldukları söylendi.

Platformun üstündeki köprüye pankart asan ve bayrak açanlar polis tarafından uyarıldı, aşağı inmeleri söylendi. Uyarılardan sonra aşağı indirilenler tekrar köprüye çıkmak için merdivenlerde toplanmaya başladılar. Merdivenlerin üstüne barikat kuran polis aralarında DÖB'lü öğrencilerin de bulunduğu kitleye birer gazıyla müdahale etti. Giderek kalabalıklaşan kitle öfkeyle polislin üzerine taş ve sopalarla saldırdı, barikata yüklendi. Zor durumda kalan polisler kendilerini korumak için barikatın arkasına sindiler. Olaylar sırasında gruplar şu sloganları attılar: "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz". Bunun dışında şu sloganlar da duyuldu: "Faşizme Karşı Silah Başına", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Faşizme Karşı Devrimci Şiddet". Bu esnada sendika görevlileri ve bazı reformist çevreler polisle eylemcilerin arasına girdi, kitleyi durdurmaya çalıştı. Polise karşılık verenlerle, onları durdurmaya çalışanlar arasında ufak çaplı bir arbeye yaşandı. Sendika görevlileri platformdan polislin provokasyonunu teşhir etti ve saldırıyı kınadı. Bunun sonrasında emek ve demokrasi adına ölümsüzleşenler için saygı duruşu yapıldı. Bu esnada DÖB'lü öğrenciler şiir okudular. Saygı duruşunun ardından yapılan basın açıklamalarında şu noktalara değinildi:

"...Bugün Türkiye'nin her yerinde hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Bugün Türkiye'de eğitim verilmiyor, temel ulaşım hizmetleri verilmiyor, acil durumlar dışında sağlık hizmeti verilmiyor. Vergi toplanmıyor, işlem yapılmıyor. Bugün kamu emekçi-

leri yıllardır birikmiş sorunları karşısında hala emekçileri görmeyen, onları sefalete iten, ülkeyi krizden krize sürükleyen neoliberal politikalara karşı seslerini bir kez daha yükseltiyor

...Yükselen demokrasi talepleri karşısında, kitle gösterilerinde polis gücünü acımasızca kullandınız. 1 Mayıs'ta, IMF gösterilerinde İstanbul'u savaş alanına çevirdiniz. Gösterilere katıldıkları için yaşlarından fazla ceza istemiyle yargılanan çocukları cezaevlerine doldurdunuz. Cezaevi koşullarında ölümcül hastalıkların pençesinde kıvranan insanlarımıza duyarsız kaldınız. Demokratik açılım projesini ortaya attınız, bunun gereği olarak somut tek bir adım atmadınız. Ne Kürt Sorununun eşitlikçi bir temelde çözümü konusunda ne de Alevilerin, azınlıkların, ayırıcılığa uğrayan toplumsal kesimlerin sorunlarının çözümü konusunda net bir tutum almadınız...

...Daha dün İzmir'de mitinge giden konvoya yönelik saldırı konusunda idari olarak üzerinize düşeni yapmadınız. Vatandaşları dakikalarca linççilerin, çapulcuların insafına bıraktınız. Herkesten onca görüş topladınız, somut öneriler topladınız; yine bildiğinizi okudunuz...

...Sayın Başbakan, sermaye yanlısı politikalarınızla ülkeyi krize soktunuz. Sizin şaibeli rakamlarınızla %15, gerçekte %25 işsizliğe siz yol açtınız. Krizin etkisiyle 1 milyon 300 bin emekçi işini kaybediyor. Zaten istihdamdan dışlanan kadınları işsizlikle bir kez daha vurdunuz. İşsizlik artışını kriz karşısında kadınların iş aramaya başlamasıyla açıklamaya kalkıştınız. Kriz karşısında bir sürü önlem paketi hazırladınız. Bunların bir tanesinde bile emekçileri koruyan, işsizleri koruyan, yoksulları koruyan bir şey yapmadınız. Bu paketlerde bizzat krize yol açanlara teşvik üzerine teşvik yağdırdınız. Dolaylı vergileri arttırarak, maaşlardan keserek sanki almıyormuş gibi yaptığımız katkı paylarıyla enerji ve ulaşım zamlarıyla krizin bedelini emekçilere ö-

dettirmeye çalıştınız...

...Siz bu grevi hakettiniz!

Buradan siyasi iktidara bir kez daha sesleniyoruz. 25 Kasım Grevi emekçilerin sizlere yönelik uyarısıdır. Yanlışlığı defalarca kanıtlanmış politikalarınızı terketmeniz için yapılan bir uyarıdır...

...İktidar kamu emekçilerinin bu uyarısını da dikkate almaz, hak gasplarına devam eder, sermaye yanlısı politikalarında inat edecek olurlarsa bilmelidir ki emekçiler için daha geniş ve kapsamlı bir mücadele dönemi başlayacaktır.

Mücadele edenler her zaman kazanamayabilir, ancak kazananlar daima mücadele edenler olmuştur.

Yaşasın emek, barış ve demokrasi mücadelesi!

Yaşasın KESK!"

Eylem şarkılarla, marşlarla son buldu.

Ankara'dan DÖB'lü Öğrenciler

KADINLAR ŞİDDETE KARŞI EYLEMDEYDİ

25 Kasım'da Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü olması sebebiyle KESK'li kadınlar ve çeşitli siyasetlerin kadın kolları üyeleri YKM'nin önünde toplandılar. Yüksel Caddesi'ne yürümek ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirmek istediler. Polisin burada kuşatmaya aldığı kadınlar Yüksel Caddesi'ne yürümek için polis barikatını zorladılar. Polis gruba biber gazıyla müdahale etti. Arbede esnasında bazı "sosyalist" feminist kadınlar onlara destek olmak için orada bulunan erkekleri alanda istemediklerini ve onlara alanı boşaltmalarını söylediler. DÖB'lü öğrenciler buna tepki gösterdiler. Bir burjuva ideolojisi olan feminizmin, emekçileri nasıl birbirinden ayırdığı ve emekçilerin mücadelesini baltaladığı bir kez daha ortaya çıktı.

"Sosyalist" feminist kadınların bu tavrı üzerine bir de garda direnen BTS'ye bağlı emekçilerin destek çağrısı gelince DÖB'lü öğrenciler vakit kaybetmeden gara doğru harekete geçtiler.

ANKARA GARINDA EMEKÇİLER DİRENİŞTEYDİ

Garın önünde 7 büyük polis otobüsünün oluşu içerideki direnişin kararlılığının belirtiydi. DÖB'lü öğrenciler gara girdiğinde, grev nedeniyle 5 saattir harekete geçemeyen trenin etrafında yüzlerce polis, barikat oluşturmuştu. Polisler raylara yaklaşan emekçileri gözaltına almakla tehdit ediyordu. Sendika kendi

insiyatifiyle, yolcuları daha fazla mağdur etmemek için, trenin hareket etmesine izin verdiğini açıkladı. Trenin geç hareket etmesi yüzünden birkaç yolcunun çirkin tepki göstermesine işçiler sloganlarla karşılık verdi.

Trenin hareket etmesinden sonra dağılmak için çıkış kapılarına yönelen emekçiler, polis tarafından ablukaya alındı. Emekçilerin burada gösterdiği kararlı tavır sonucu, polis emekçilerin önünden çekilmek zorunda kaldı. Barikatın kaldırılmasıyla beraber çıkışlara yönelen emekçiler coşkuyla şu sloganları attı: "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Biz Çocuklarımıza Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız, Ya Siz?"

Kitlenin dağılmasıyla beraber, garda yaşananlarla ilgili bir emekçiyle röportaj yaptık, şunları söyledi:

"Dün gece yarısından beri Türkiye çapında tüm banliyo trenleri hareket etmedi. Merkezi tren istasyonlarında trenler çalıştırılmadı. Bugün grev olduğunu bile bile sefer konulması yolcuların mağdur olmasına neden oldu. Sabah 10:00'da kalkması gereken tren, makinistlerin grevde olması nedeniyle hareket edemedi. Biz de sendikacı emekçiler olarak bugün çalışmadığımızı, dışarıdan makinist getirerek treni hareket ettirebileceklerini söyledik. Bunun üzerine bir depo şefini makinist olarak getiren polisler treni hareket ettirmeye çalıştılar. Bizler de yolcuların can güvenliğini tehlikeye atmalarına izin vermedik, 15-20 metre ilerleyen tren rayları kapattığımız için durmak zorunda kaldı. Bu esnada polislerle de arbede yaşadık. Bunun üzerine polis, kim olduğu bilinmeyen birisinin kontrolünde treni hareket ettirdi. Aslında iki makinistin olması gereken lokomotifin tek kişiyle yola çıkması yolcuların can güvenliğini hiçe saymaktır."

Emekçiler bugün yaptıkları eylemlerle, kararlılıklarıyla devrimci durumun olmadığını söyleyenlere gerekli mesajı sokakta verdi.

"Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak-Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankart eylemden saatler sonra bile yerinde duruyor, emekçilere hedeflerini gösteriyordu.

Bütün polislerin grev eylemlerinde görevli olması sebebiyle normalde Kızılay'da akşam 21:00'de açılan işporta tezgahlarının bugün, öğlen saatlerinden beri açık olması ilginç bir ayrıntıydı. □

ANTEP SOKAKLARINDA GREV COŞKUSU

25 Kasım Türkiye genelinde kamu emekçilerinin gerçekleştirdikleri 1 günlük uyarı grevi Antep'te coşkulu ve kitlesel bir şekilde gerçekleşti. Grevin örgütleyicisi olan KESK Şubeler Platformu'nun bileşenleri sabah saatlerinde işyerlerinin önünden pankart açarak Kırkayak Parkı'na doğru yürüyerek bir araya geldiler. Kırkayak Parkı'nda halaylar ve sloganlar eşliğinde gelenleri selamladı emekçiler. Saat 12:00 civarında Kırkayak Parkı'ndan Eski Adliye önüne yürüyüşe geçildi. Uzun bir kortej oluşturuldu. Yolun bir tarafını trafiğe kapatarak ilerleyen emekçiler sloganlar, alkışlar, eşliğinde ilerlediler. Bizler de MÜCADELE BİRLİĞİ olarak "Dünya Emegin Olacak, MÜCADELE BİRLİĞİ" pankartımızla emekçileri Yeşilsu önünde DÜNYA EMEĞİN OLACAK sloganıyla ve Deniz bayraklarımızla karşıladık. "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Zafer Savaşın Emekçinin Olacak", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam" sloganlarını gür bir şekilde attık. Daha sonra kortejdeki yerimize alarak sloganlarımıza devam ettik.

Emekçiler hep bir ağızdan "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Direne Direne Kazanacağız", "Parasız Sağlık Parasız Eğitim" şeklinde sloganlar atarak alana giriş yaptılar. Alana girildikten sonra sloganlar devam ederken herkes yerini alıyordu. Herkesin alana girmesiyle birlikte KESK dönem sözcüsü ALİ ERSÖNMEZ basın açıklamasını okudu. "Bugün Türkiye'nin her yerinde hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Bugün Türkiye'de eğitim verilmiyor, temel ulaşım hizmetleri verilmiyor, acil durumlar dışında sağlık hizmeti verilmiyor. Bugün kamu emekçileri yıllardır birikmiş sorunları karşısında hala emekçileri görmeyen, onları sefaletle iten, ülkeyi krizden krize sürükleyen neo-liberal politikalar karşı seslerini bir kez daha yükseltiyor.

Buradan taleplerimiz karşısında bir duyarsızlık abidesi gibi duran siyasi iktidara sesleniyoruz.

...mücadele edenler her zaman kazanmaya bilir, ancak kazananlar daima mücadele edenler olmuştur" diyerek sözlerini "Yaşasın Emekçilerin Birliği, Yaşasın Mücadelemiz Yaşasın KESK" diyerek bitirdi.

Basın açıklamasının ardından emekçiler davul zurna eşliğinde halaylar çektik.

Halayların ardından eylem sonlandırıldı.

MÜCADELE BİRLİĞİ/ANTEP

İZMİR'DE 25 KASIM GREVİ

Bugün KESK'in Türkiye genelinde örgütlediği bir günlük iş bırakma grevi saat 11.00'de İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin önünde gerçekleştirildi. Farklı bölgelerde toplanarak Büyükşehir Belediyesi'nin önüne gelen emekçiler, sloganlarla alana girdi. Çok sayıda sendikanın, demokratik kitle ve sivil toplum örgütünün, işten atılan Kent AŞ. işçilerinin ayrıca devrimci kurumların da destek verdiği grev coşkulu bir havada başladı. Katılımın geniş olduğu grev basın açıklaması şeklinde yapıldı. "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız", "İnsanca Bir Yaşam İstiyoruz", "Baskılar Biz Yıldıramaz", "KESK'li Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı. Daha sonra KESK İzmir Şubeler Platformu adına Eğitim Sen 3 No'lu şube başkanı basın açıklamasını okudu. Basın metninin okunmasından sonra KESK'e yönelik operasyonda tutuklanan ve

yeni serbest bırakılan bir emekçi de yaşadıklarını, duygularını aktardı. Ayrıca Kent AŞ. işçilerine de değinilerek KESK'in bu eylemi desteklediği ve işçilerin mücadelelerinde yanlarında olacakları dile getirildi. Bazı sendikacıların da yaptığı konuşmalardan sonra müzik dinletisine geçildi. Müzik dinletisinin ardından grev sona erdirildi.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak bu greve destekte bulunduk. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" pankartımızı açarken "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "Kent A.Ş. İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarını attık. Dergi dağıtımımızı gerçekleştirdikten sonra grevin de bitmesiyle alandan ayrıldık.

İzmir Mücadele Birliği

BU KENTTE GREV VAR

2009 yılı Ağustos ayında hükümet ile yetkili sendikalar, memurların 2010 yılı maaşlarını belirlemek üzere "Toplu İş Görüşmesi" yapmıştı. KESK, daha önceki yıllarda da yaptığı gibi 2009 yılındaki toplu görüşme masasına oturmuş ve Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO) sözleşmelerine imza atan Türk devletinin bu yasalar çerçevesinde "Toplu İş Sözleşmesi (TİS)" hakkını istemiş, TİS hakkının verilmemesi durumunda, "TİS

yoksa GREV var" sloganı ile Ağustos 2009'da GREV yapacağını bildirmiştir.

25 Kasım 2009 Çarşamba günü Tekirdağ'da da GREV vardı. "TİS YOKSA GREV VAR" sloganıyla aylardır greve hazırlanan KESK Şubeler Platformu üyeleri, "Bu Kentte Grev Var" pankartı açtı ve iş üretmeyerek pankartta yazılanı pratikte gerçekleştirdi. Greve katılanlar sabah işyerlerine giderek sabah saat 10:30'a kadar işyerlerinde grevin propagandasını yapmak suretiyle beklediler. Bu saatten sonra Eğitim Sen Lokalinde buluşularak davul zurna eşliğinde saat 13:00 civarında yürüyüşe geçildi. Eğitim Sen lokali önünden başlayarak, Peştemalciler Caddesi üzerinden devam eden yürüyüş halkın yoğun ilgisi, coşkuyu daha da artırdı. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" gibi sloganlar atılarak basın açıklamasının yapılacağı Tuğlalı Park'a gelindi. Buradaki basın açıklamasına DİSK üyesi işçiler de yürüyerek geldiler ve alkışlarla karşılandılar.

Basın açıklamasına TTB Başkanı Abdullah ÖNEN'in konuşmasıyla başladı. Daha sonra DİSK Genel İş Trakya Şube Başkanı Aladdin ÖZTÜRK ve KESK Şubeler Platformu adına Eğitim Sen Şube Başkanı Behçet ATLI basın açıklaması yaptılar. Yaşanılan sosyal hak gaspları, Genel Sağlık Sigortası yasaları ve son yaşanan ekonomik kriz nedeniyle teşvikler ve primlerle sermayeden yana ve sermaye sahiplerini koruyan gözetken bir tavır sergilendiği söylendi. İşsizlerin, emeklilerin, öğrencilerin ve toplumun diğer yoksul kesimlerinin yaşamdan uzaklaştırıldığı belirtilen basın açıklaması halaylarla sonlandırıldı. □

"Kan Emici Kapitalistler İnsanca Çalışma Koşullarını Yaratamazdı Hiçbir Zaman"

Karkamış-Antep ve Karkamış-Akçakale yük tren seferleri durduruldu. Doğuya giden bir yılın malzeme ulaşamadı oralara ve Antep'e gelen zenginlere hizmet amaçlı madenler intikal ettirilmedi. İstasyon şefi ve çalışan memurlar işi bıraktılar. İstasyonun ışıkları hiç yanmadı gece boyu, makinistler uğramadı ve manevralarını makasçı yapmadı trenlerin. Alanlar Pazar günü kapalı olan dükkânlara dönüştü. Ne insan vardı alanlarda ne de kravatlı beyler. İş bırakılmış grev yapılmıştı. Emegin talan, hakkın gasp edildiği düzen içerisinde haklı hakkını alamazdı. İnsanca ve onurluca çalışma imkânları sunulamamıştı çalışanlara. Kan emici kapitalistler insanca çalışma koşullarını yaratamazdı hiçbir zaman. Onun için onurlu grevimiz bu amaçla yapıldı. Grev hakkımızdır; hakkımıza, onurumuza, emeğimize ve alın terimize sahip çıktık. Burjuva kan içiciler şunu bilmelidirler ki gasp edilen emegin hesabı mutlaka sorulacak. Darağacında asılanların bıraktığı miras ve bu uğurda verilen bedeller unutulmayacak hiçbir zaman.

**BİRLEŞİK TAŞIMACILIK SENDİKASINDAN
BİR EMEKÇİ**

DİRENİŞİN 45. GÜNÜNDE İŞÇİLER KAZANDI

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 18 taşeron sağlık işçisi, işe geri alınma ve sendikal çalışma amacıyla başlattıkları direnişin 45. gününde hastane yönetiminin ve taşeron şirketin işçilerin taleplerinin kabul etmesiyle zaferi kazandılar.

Sağlık işçileri taleplerinin kabul edilmesiyle, 18 Kasım Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde saat 12:30'da iş arkadaşlarıyla birlikte bir basın açıklaması yaptılar. Eylem sırasında sık sık "Direne Direne Kazandık", "İşçiyiz Haklıyız Kazandık", "İnadına Sendika İnadına DİSK" sloganları atıldı. Dev Sağlık-İş genel başkanı basın metnini okuyarak "Okmeydanı Hasta-

nesi'nde işçilerin sendikaları ile kararlı duruşları, dayanışmayı esirgemeyen kurum ve kişilerin destekleri, taleplerin haklılığı ve meşruluğu taşeron işçilerin en temel haklarını kazanmalarını sağlamış, işçiler işlerine geri dönmüştür. Okmeydanı Hastanesinde yaşananlar ülkemizin yüzlerce hastanedeki yüzbinlerce taşeron sağlık işçisinin geleceğini belirleyecek niteliktedir. Taşeron sağlık işçileri 'güvenceli iş, insanca ücret' taleplerinde ısrarlı olacaklar, dayanışma ve örgütlen-

sendikalarıyla, tabip odalarıyla dayanışmasını sürdürecektir, sağlık hakkına sahip çıkan ilerici, devrimci kurumların 'parasız sağlık' talebiyle bütünleşmeyi sağlayacaktır" dedi.

Uzun bir mücadeleden sonra büyük bir moral bulan işçilerin kazanmaktan duydukları mutluluk, yüzlerinden okunuyordu. Basın açıklaması, akşam saat 19.30'da yapılacak olan etkinliğe tüm devrimci ve ilerici kurumlar davet edilmesiyle sona erdi. □

melerini artırarak ülkemizin her tarafında haklarına sahip çıkma kavgasını sürdürmekten geri durmayacaklar. 'işimize ve geleceğimize sahip çıkacağız, sağlıkta taşeronu süpüreceğiz' diyen işçilerin kararlılığı, sağlık

DEV-SAĞLIK İŞÇİLERİ KAZANDI

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 18 işçi, eylemlerinin 45. gününde kazandılar. 18.11.09 çarşamba günü işçiler bu kazanımı kutlamak için saat 20.00'de bir gece, düzenlediler. Mücadele Birliği okurları ve Emeğe Ezgi Müzik grubu olarak işçilerin bu sevinçli günlerinde birlikte olduk.

Etkinlik Çağlayan'da Figaro Salonu'nda yapıldı. Sinevizyon gösterimi ile başlayan gecede "Krizle Karşı Tek Yol Sınıf Mücadelesi" pankartı açıldı. Etkinlik boyunca işçilerin yüzlerindeki sevinç hiç eksilmedi etkinlik boyunca "Direne Direne Kazandık" sloganını sık sık attılar. Kartal Koşuyolu Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçileri salona, "Okmeydanı İşçisi Yalnız Değildir!" sloganlarıyla girdi. Daha sonra tüm işçiler hep bir ağızdan "Direne Direne Kazandık" sloganını attılar. Etkinlikte, hala grevde olan Sinter Metal işçileri vardı. Mücadele Birliği'nin ve Devrimci İşçi Komiteleri'nin destek mesajları okundu. Mesajda, "O halde artık kendimize sefalet kapitalistlere servet

biriktirmeyeceğiz' diyerek ayağa kalkmalıyız; bir devrimle iktidarı ele geçirmek için mücadeleyi büyütmeliyiz. İktidar dışında elde edeceğimiz her şeyin, aslında hiçbir şey olduğunu bilerek 'Bütün İktidar Emeğin Olacak' şiarıyla mücadeleyi sürekli kılalım. Yarın Bizimdir...' denildi. Mesajın okunmasından sonra salondan "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganı yükseldi.

Etkinlik boyunca yanımıza gelen işçilerle sıcak uzun sohbetler ettik. En çok işçilerin bundan sonra nasıl davranacaklarını merak ediyorduk. İşçilerin sohbetlerinden onlar için mücadelenin bitmediğini, asıl zorlukların şimdiden sonra başlayacağını bilince çıkartmış olmaları bizi de sevindirdi. Eylem öğreticidir ve Okmeydanı işçileri de çok şey öğrenmiş olduklarını her fırsatta gösteriyorlardı.

Hilmi Yarayıcı, Grup Emeğe Ezgi, Beşik Halkoyunları Topluluğu, Fevzi Kurtuluş etkinlikte sahne aldılar. İşçiler ve aileleri sanatçıların çaldığı parçalarla halay çekti, horon tepti. 45 gündür direnişte olan işçilerden Nail ve Süleyman birer şiir okuyarak geceye renk kattılar. □

DEVİRİM ÇATLA

“Ordumuz bu savaşı kaybetmiştir.” Bu sözler bize değil, bir burjuva yazara; yıllarca devletin tepe noktalarında bulunmuş, başbakanlığı döneminde Tansu Çiller’e “başdanışmanlık” yapmış bir şahsa ait. Söz konusu edilen ordu ise, Papua Yeni Gine ordusu değil, şu bizim bildiğimiz Türk Ordusu.

Bu, bir burjuva kalemin ağzından yapılmış bir itiraf olduğu kadar bir saptamadır da. Bu tespit ve itiraf başka veri ve olgularla desteklenmeseydi belki de “bir yazarın kuruntusudur” denilip geçilebilirdi. Ama öyle olmadığını, birçok veri ve olguyla desteklendiğini biliyoruz. Onun için üzerinde durulmaya değer. Çünkü devletin tepesinde süren kargaşalığın, üzerinde fırtınalar estirilen “açılım”ın, devletin, tekelci sermaye sınıfının, emperyalistlerin son dönem politikalarının içeriği bu tespit ve itirafı saklı.

Önce bir soru: Ordu, sonunda yenildiği bu savaşı kime karşı yürütüyordu? Halka karşı. Yani ordu halkla, emekçi sınıflarla yıllardır süren bir savaş halindeydi. Yayınımızı izleyenler hatırlayacaktır, aynı tespitin MİT Müsteşarlığı eski yardımcısı Cevat Öneş tarafından yapıldığını yine bu sayfalarda aktarmıştık. Hatırlatmak için bir cümleyle aktaralım: “*Silahlı Kuvvetler büyük gücüne rağmen kendi vatandaşlarıyla sürekli çatışan bir güç olmayı artık daha fazla kaldıramazdı.*” İşte bu kadar.

Şimdi, burada geçerken sosyal reformist partilere ve oportünist hareketlere bir soru sormanın zamanı. Sorumuz şu: Bir devlet ordusu ve aslında bütün militarist güçleri ile o toplumun halkına, emekçi sınıflarına karşı bir savaş yürütüyorsa bu savaşın politik literatürdeki adı nedir? “İç savaş”tan başka bir adı olabilir mi?

Bütün bunlardan sonra devletin “açılım” politikasında neden bu denli ısrar ettiğini daha iyi anlayabiliyoruz. Sermaye sınıfı olsun, devlet olsun, emperyalist devletler olsun şu gerçeği anlamış ve kabul etmiş görünüyorlar: Özel olarak Kürt özgürlük hareketi, genel olarak iki ülkenin birleşik devrimi salt baskı, zor ve şiddet yöntemleriyle yenilgiye uğratılamayacaktır. Aksine son gelişmeler, bu yöntemlerin birleşik devrimin savaş kapasitesini geliştirirken karşı devrim güçlerini dağıttığını, yenilgiye doğru sürüklediğini ikna edici biçimde göstermiştir. “Açılım” politikası bu sürecin önünü kesme ihtiyacının bir ürünü olarak gündeme gelmiştir.

Bu, geçerken sorulmuş bir soruydu ve artık üzerinde durmak zaman kaybından başka anlama gelmez.

Devam edelim. Her şey gözlerimizin önünde olup bitiyor. Şu son aylarda, Genelkurmay’a söylenmedik laf kalmadı. İstifaya çağrıdan tutalım da her türlü hakarete kadar her şey söyleniyor. Yakın zamanların o kudretli, her sözü yasa gücünde olan Genelkurmay’ının yerinde yeller esiyor. Generaller deseniz daha beter durumda. Gün geçmiyor ki onları küçük düşürecek bir belge yayınlanmasın, bir olay ortaya çıkarılmasın, bir ifade gazetelerde yer almasın. Kısacası ordu, tekelci sermaye sınıfının daha düne kadar “kutsal inek” muamelesi yaptığı, toz konduurmadiği bu kurum şimdi şamar oğlanı-

na dönmüş vaziyette.

Neden? Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerin politikalarının gerçek içeriğinin anlaşılabilmesi için bu sorunun yanıtı çok net verilmelidir. Öncelikle şunun altını çizmekte yarar var: Tekelci sermaye sınıfı ile ordu arasında, politik iktidar üzerindeki etki konusunda öteden beri bir çekişme, bir “iç mücadele” vardı. TC’nin kuruluş sürecinin özellikleri nedeniyle ordunun politik iktidar üzerinde, başka kapitalist devletlerde olmadığı kadar bir etkiye ve güce sahip olduğu biliniyor. Bilinen bir başka gerçek, tekelci sermaye sınıfının özellikle son yıllarda emperyalistlerin desteği ile bu etkiyi kırmaya; en azından minimum düzeye indirmeye çalıştığıdır.

Ne var ki, tekelci sermaye sınıfı, toplumsal devrim korkusundan dolayı, bu devrime karşı en büyük güvence olarak gördüğü orduyu yıpratmadan, hedefine ulaşmaya çalışıyordu. Generaller de, Kürt halkının özgürlük savaşına ve birleşik devrime karşı düzenin, sermaye sınıfının en büyük güvencesinin ordu olduğunun farkındaydılar ve bu farkındalığa dayanarak politik iktidar üzerindeki etkilerini korumaya, hatta güçlendirmeye çalışıyorlardı. Tekelci sermaye sınıfı ile ordu arasındaki pek çok çekişmede işler kopma noktasına doğru ilerleyince sermaye sınıfının geri adım atmasının ve “orduyu yıpratmayalım” mealinde talimatlar vermesinin nedeni buydu işte. Özetle, Kürt halkının özgürlük savaşına, birleşik devrime karşı düzenin güvencesi olması orduyu tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistlerin gözünde “kutsal inek” mertebesine çıkarmıştı.

Ancak bu durum özel olarak Kürt

Çİ BÜYÜTÜYÖR

halkının özgürlük savaşı, genel olarak birleşik devrimin sürekli güç kazanması sonucu değişmeye başladı. Uzun süren iç savaş sonucu, gerçi Kürt halkı ve Türkiye emekçi sınıfları mücadelelerini iktidarla taçlandıracak şekilde bir zafer elde edememişlerdi ama yenilmemişlerdi de. Ordu ise, kesin bir yenilgiye uğramamıştı ama tekeli sermaye sınıfının ondan beklediği zaferi, o üstün teknik ve askeri gücüne rağmen, elde edememişti. Dahası elde edemeyeceği, saflarının giderek bozulmaya başladığı, yer yer devrim güçleri karşısında bozguna uğradığı (Zap bozgunu gibi) görülmeye başlandı. Aktütün ve Dağlıca baskınları, Zap bozgunu, Güney Kürdistan'dan arkasına bakmadan çekilmesi karşı-devrimin bütün katlarında bu ordunun zafer kazanmayacağı kanaatini pekiştirdi. Bütün bu gelişmeler, ineğin "tılsımını" bozdu; tüm "kutsallığını" yitirmesine yol açtı.

Dahası var. Uzun iç savaş, doğası gereği devrim saflarında, emekçi halk kitlelerinde, ezilen halklarda bilinç, devrimci ruh hali yaratırken karşı-devrim saflarında ise, karışıklık, bozulma, dağılma gibi etkilere yol açar. Gerici iç savaş kitlelerde bilinç yaratmaz. Çünkü halk kitlelerinin yaşamsal çıkarlarıyla çelişen bir savaşı yine toplumun bir kısım güçlerine dayanarak yürüten sermaye sınıfı, savaşta gerçek amaçlarını gizlemek zorundadır. Devrimci iç savaş ise, bunun aksine kitlelerde devrimci bir bilinç, ileri atılma, kendini feda isteği uyandırır. Çünkü bu savaş tümüyle emekçi sınıfların, ezilen halkların yaşamsal çıkarlarıyla uyum içinde, bu çıkarları temel alan bir savaştır.

Şimdi gerici iç savaşın karşı-devrim saflarında nasıl bir karışıklık, bozulma ve dağılmaya yol açtığına bakalım. Burjuva gazeteler haber veriyor, dokuz uzman çavuş özlük hakları iyileştirilmedi diye Kürdistan'da operasyona çıkmayı reddetmişler. MİT Müsteşarı eski yardımcısı a-

çıkıyor, uzun iç savaş devlette bozulma ve çürüme yarattı diye. Burjuva gazetelerin makale yazarları generallerin askerlik sanatından çok darbe ve suikast planlarıyla, hükümete kaşı komplo işiyle iştilal ettiklerini yazıyorlar. Genelkurmay kararğâhı, savaş planları, askerlik sanatı gibi işlerle değil, ıslak imza, dinleme, köstebek yakalama, gazeteler hakkında suç duyurusu yapma gibi işlerle meşgul.

Ve nihayet, Osmanlı'nın Yeniçeri Ordusu nasıl dağıtıldıysa bu ordunun da dağıtılması, yerine Nizam-ı Cedit benzeri bir ordunun kurulması önerisi ufak ufak dile getirilmeye başlandı. Elbette henüz böyle somut bir girişim ya da plan yok. Elbette tarih tekrür etmeyecek. Devrim bu kadar güçlüyken tekeli sermaye sınıfı içinden Yeniçeri'yi topa tutan bir II. Mahmut gibisi çıkmayacak. Ama zaten burada önemli olan bu değil. Burada önemli olan nokta, faşist devletin en temel kurumlarının, düzeni ayakta tutan zor araçlarının nasıl bir çürüme, bozulma, dağılma içinde olduğunu göstermektedir. Devrimci proletarya açısından, örgütlü devrimci güçler açısından önemli olan budur.

Bu manzara faşist devletin bütün kurumlarını derin bir devrimci bunalımın sardığını yeterince gösteriyor. Biz burada sadece ordunun durumunu kısaca ele aldık. Bu, devletin diğer kurumlarının bu çürüme, yozlaşma, dağılma sürecinin dışında kaldıkları anlamına gelmiyor. Ordunun durumunun öne çıkarılması, karşı devrim cephesi açısından teşkil ettiği önemden kaynaklanıyor. Yoksa buna Polis, Yargı, Yürütme gibi kurumları da rahatlıkla ekleyebiliriz.

Bütün bunlardan sonra devletin "açılım" politikasında neden bu denli ısrar ettiğini daha iyi anlayabiliyoruz. Sermaye sınıfı olsun, devlet olsun, emperyalist devletler olsun şu gerçeği anlamış ve kabul etmiş görünüyorlar: Özel olarak Kürt

özgürlük hareketi, genel olarak iki ülkenin birleşik devrimi salt baskı, zor ve şiddet yöntemleriyle yenilgiye uğratılamayacaktır. Aksine son gelişmeler, bu yöntemlerin birleşik devrimin savaş kapasitesini geliştirirken karşı devrim güçlerini dağıttığını, yenilgiye doğru sürüklediğini ikna edici biçimde göstermiştir. "Açılım" politikası bu sürecin önünü kesme ihtiyacının bir ürünü olarak gündeme gelmiştir.

"Açılım" politikası, ya da sermaye sınıfı açısından en doğru tanımıyla "milli birlik projesi" devrimin önünü kesebilir mi? Günöbirlik gelişmeler açısından değil ama tarihsel süreç açısından baktığımızda bu soruya yanıtımız "hayır kesemez" şeklinde olacaktır. Kapitalizmin krizi ve uzun iç savaşın Kürt halkı ile emekçi sınıflar üzerinde yarattığı derin etkiler birleşik devrimi hızlandırıyor. Tekeli sermaye sınıfı ve faşist devletin devrimin önünü kesmek üzere attıkları her adım devrimci gelişmelere yol açmaktan başka bir işe yaramıyor. Habur'da yaşananlar bunun son örneğini oluşturdu. Faşist devlet, Osmanlı'nın son dönemine benzer bir dönemden geçmektedir. Temel kurumlar felç olmuş,devletin tepesi birbirine girmiş, herkes bir diğerrinin kuyusunu kazıyor vs.

Bütün bunlardan, devrimin "mukadder" olduğu, devrimci öncünün izleyeceği politikaların bir öneminin kalmadığı sonucunu çıkarmamak gerek. Aksine, bu koşullarda devrimci öncünün devrimci politikalar izlemesinin önemi çok daha fazla artmış, yaşamsal önem kazanmıştır. Burjuva egemenlik, koşullar ne denli devrimci olursa olsun, onu yıkacak güçler ortaya çıkmadıkça, kendiliğinden yıkılmayacaktır. Ama bu güç Türkiye ve Kürdistan'da vardır ve Kürt halkı ile emekçi sınıflara bayrağının üzerine yazdığı "Bütün İktidar Emegın Olacak" şiarıyla devrimci hedefi göstermektedir.□

EYÜP BAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

23 Eylül 2009 tarihinde hastaneye kaldırılan Halk Cephesi temsilcisi Eyüp Baş, 47 gündür tedavi gördüğü Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde 9 Kasım akşamı yaşamını yitirdi.

Eyüp Baş'ın cenazesi 10 Kasım'da Küçükarmutlu Cemevine getirildi. K.Armutlu Cemevi'nde toplanan kitle tarafından omuzlarda taşınan tabutu, mahalle içinde dolaştırıldı. Yürüyüş sonrası cenaze aracına konuldu ve ölümsüzlüğe uğurlanacağı Gazi Mahallesi'ne getirildi. Burada da yürüyüş yapıldı. Cenaze camiye götürüldükten sonra da yürüyüş devam etti.

Gazi Mahallesi boyunca mezarlığa doğru yürünerek "Eyüp Baş Yoldaş Ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Mezarlığa gelindi ve Eyüp Baş'ın bedeni ölümsüzlüğe uğurlandı. Daha sonra Tecride Karşı Sanatçılar adına Ruhan Mavruk bir konuşma yaptı. Mücadele Birliği Platformu temsilcisi yaptığı konuşmada "Eyüp Baş'ı zindanlardaki ölüm orucu eyleminden ve yıllardır sürdürdüğü mücadelesinden tanıyoruz...yaşasın siper yoldaşlığı...devrim savaşçıları ölümsüzdür" dedi. Mezarlıkta tören bittikten sonra kortej oluşturularak eski karakola kadar yürüyüşle eylem bittirildi.

KATİLLER İŞBAŞINDA!

Devlet 19 Kasım günü bir sosyalisti daha katletti. Polisler, Esenyurt'ta saat 21.00 civarında "dur ihtarına ateşle karşılık verdiği" gerekçesiyle sokak ortasında Alaattin Karadağ'ı infaz etti. Görgü tanıklarının ifadesine göre, polisin ateş açması sonucu yaralanan Alaattin Karadağ'a, başka bir polis gelerek yakın mesafeden yeniden ateş etmiş ve gece saat 02.00'ye kadar olay yerinde bekletilerek hastaneye kaldırılması engellemiştir. Bu sırada mahalle sakinleri olay yerinden uzaklaştırılmıştır.

1978 Antakya doğumlu Alaattin Karadağ'ın 10 yılı aşkın süredir TKİP üyesi olduğu, 2001 yılında İzmir'de tutuklandığı ve Ölüm Orucu Eylemi'nde 6. ekipte yer aldığı, CMK 399/2 maddesi uyarınca tahliye edildiği bildirildi.

21 Kasım günü, Alaattin Karadağ, katledildiği yerde anıldı. Esenyurt Depo Durağı'nda saat 15.30'da bir araya gelen Alaattin Karadağ'ın dostları ve yoldaşları, saat 16.00'da pankart ve kızıl

bayraklar açarak olay yerine kadar sloganlarla yürüdüler. "Alaattin Yoldaş Ölümsüzdür!", "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Devrimciler Ölmez

Devrim Davası Yenilmezdir!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" sloganları atıldı. Alaattin Karadağ'ın katledildiği yerde saygı duruşu yapılarak bir basın açıklaması okundu. BDSP adına yapılan açıklamada, yaşanan katliamın son olmadığını Ferhat Gerçek'i sırtından vuranın, Engin Çeber'i işkencede katleden iki hafta önce Avcılar'da Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel isimli iki devrimciyi vuran ve Sabra patronunun silahlı saldırılarının ve ardından yaşananların sermayenin gerçek yüzünü gösterdiği belirtildi. Bu katliamların hesabını işçi ve emekçilerin kokuşmuş düzenden soracağı belirtildi.

Açıklamanın ardından şiirler okunarak sloganlarla yüründü ve eylem sona ererken Alaattin Karadağ'ın cenazesi için de çağrı yapıldı.

BİR SOSYALİST DAHA KATLEDİLDİ

19 Kasım 2009 tarihinde saat 21.00 sıralarında İstanbul Esenyurt ilçesi Saadetdere Mahallesi'nde devletin kolluk güçleri tarafından, Alaattin Karadağ isimli sosyalist katledilmiştir.

Bu katliamı protesto etmek amaçlı İzmir'de BDSP (Bağımsız

Devrimci Sınıf Platformu) tarafından saat 12.30'da İHD'de bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Basın toplantısı İHD başkanının konuşmasıyla başlarken daha sonra BDSP'den bir arkadaş sözü aldı. Alaattin Karadağ'ın yaşamının kısa bir özetini anlattıktan sonra O'nun mücadele hayatı üzerinde duruldu. Bunun ardından yapılan katliam ve Alaattin Karadağ'ın yaşamının hazırlandığı metin başına okundu. Metnin okunmasından sonra basın toplantısı sona erdirilerek, akşam Konak Sümerbank önünde yapılacak olan basın açıklamasına çağrı yapıldı.

Aynı gün akşam saat 17.00'de Konak Sümerbank önünde BDSP, DHF, Partizan, ESP, Alinteri ve Mücadele Birliği Platformu'nun imzacı olduğu bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması Alaattin Karadağ'ın ölümüne ilişkin ÇHD'nin deklare ettiği otopsi raporunun okunmasıyla başladı. "Alaattin Karadağ Ölümsüzdür" pankartının açıldığı basın açıklamasında "Devrimciler Ölmez Devrim Davası Yenilmez", "Faşist Baskılar Sökmeyecek", "Alaattin Karadağ Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Daha sonra basın metni okundu. Okunan metinde Alaattin Karadağ'ın yaşamına yer verilirken ayrıca şunlara değinildi: "Alaattin Karadağ'ın alçakça infaz edilmesi ne ilk ne de son olacaktır. Sermaye devleti on yıllardır işçilerin, emekçilerin, kürt halkının kanını dökerek; dağlarda, zindanlarda, sokak aralarında katlederek saltanatını sürdürmeye çalışmaktadır. Ferhat Gerçek'i sırtından vuran, Engin Çeber'i işkencede katleden sermaye devleti, daha birkaç hafta önce benzer bir gerekçeyle yine Avcılar'da Özkan Gerçek ve Ömer Adıgüzel isimli iki devrimciyi vurmuş ve tedavilerini engelleyerek yaralı halde tutuklamıştır..." Sloganlar tekrar atıldıktan sonra basın açıklaması sona erdirildi.

İzmir Mücadele Birliği

İZMİR DEVİRİMİN ŞEHRİDİR, DEVİRİMCİDİR

Burjuva basında son günlerde İzmir üzerine bir tartışmadır gidiyor. İzmir faşist mi değil mi! Tartışma DTP Eşbaşkanı Ahmet Türk'ün DTP konvoyuna saldıran birkaç faşist tosuncuğa "sivil faşist" demesinden sonra başladı. Güya, Ahmet Türk İzmir için "faşist İzmir" nitelemesini kullanmış.

Ahmet Türk'ün açıklamasından böyle bir anlam çıkarmak için ya ebleh ya da son derece kasıtlı olmak lazım. Bu tartışmayı yürüten burjuva yazarların tümünün budala olduğunu düşünmek için bir neden yok, gerçek de değildir. Gerçi sınıflarının muzdarip olduğu dar görüşlülük hastalığından yakalarını kurtarmış olduğunu kimse iddia edemez. Hatta bu konuda önlerindeki çukuru göremeyecek derecede miyoplaştıklarını da söylemek yerinde bir tespit olur. Yine de tümüyle akılsız ya da budala değildirler.

Öyleyse Ahmet Türk'ün sözlerini niye böyle yorumlayıp İzmir üzerinde bu ek-sende bir tartışma yürütüyorlar? Bu soruya dört başı mamur bir planla karşı karşıya olduğumuzu söyleyerek yanıt vereceğiz. Evet, burjuva yazarlar, bilerek, bilinçli şekilde "İzmir faşist mi, değil mi" tartışması yapıyorlar. Ve daha önemlisi, bu tartışmanın her iki tarafı da aynı oyunun oyuncularında. Birbirlerini tamamlıyorlar. Burada Ahmet Türk'ü savunma durumunda değiliz, onun böyle bir savunmaya ihtiyacı yok. Amacımız, tekelci basın bu tartışmayı yürütmekteki gerçek amacını ortaya koymaktır.

Çocuklar bile bilir ki, Türkiye'nin her şehrinde, her köşesinde en azından birkaç faşist tosuncuk bulunur. Üstelik bu tosuncuklar, İzmir'de, örneğin bir Yozgat'la, bir Kayseri'yle kıyaslanmayacak derecede azlar. Bu tosuncuklar, örnek olsun, İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da sürüsüne bereket denecek miktarda mevcutlar. Diyarbakır'da dahi, numune kabilinden de olsa, birkaç faşist tosuncuğa rastlamak kabildir.

Yine de İstanbul'un, Ankara'nın, Adana'nın faşist olup olmadığını tartışmak

kimsenin aklına gelmez. Burjuva yazarlar güruhu buna dâhildir. Neden? Yanıt oldukça basit: çünkü bu normal bir durumdur. Hiçbir yerleşim birimi, hele de nüfusu milyon geçen bir yerleşim birimi tümüyle devrimci-demokratlardan ya da sivil faşistlerden oluşmaz. Yozgat, Kayseri Gümüşhane gibi yerlerden devrimciler, demokratlar çıkacağı gibi, devrimin kaleleri durumundaki büyük sanayi kentlerinden de faşistler çıkacaktır.

Bu durumda sorumuz orta yerde durmaya devam ediyor: Neden burjuva yazarlar güruhu, üstelik söylenmemiş bir sözü söylenmiş gibi kabul ederek, İzmir'in faşist olup olmadığını tartışıyor? Hemen söyleyelim, burjuva yazar-çizer takımı, yani tekelci basın, böyle bir tartışma ile İzmir'i devrim cephesinden koparmaya çalışıyor. İzmir'in emekçi halkının "faşist" olduğunu iddia edenlerle "faşist değil ama milli duyguları güçlü" bir halk olarak tanıtmaya çalışanlar aslında aynı amaca hizmet ediyorlar: Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıflarında İzmir halkına karşı bir önyargı geliştirmek, Bir nefret oluşturarak bu kent halkını karşı devrim saflarına itelemek.

Oysa İzmir'in bütün tarihi ve bugünkü politik yapısı İzmir Halkının devrimci-demokrat, devrimden yana bir halk olduğunu olgularla kanıtıyor. İzmir, her şeyden önce, 70'li yıllarda burjuva sınıfa kâbus dolu günler yaşatan "Tariş Direnişi"ni yaratan bir kenttir. Bir şehir ayaklanmasına dönüşen ve silahlı çatışma biçiminde günlerce süren "Tariş Direnişi" söz konusu yılların devrimci dalgasının en önemli dönüm noktalarından biriydi.

İzmir işçi sınıfı, bağrından Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar gibi, idam sehpasında bile faşizme boyun eğmeyen, devrim ve komünizm davasına bağlılığını haykıran yiğit komünistler çıkarmış bir sınıftır. 90'lı yıllarda "Ölüm Yürüyüşü" eylemiyle sınıf mücadelesine yeni bir kilometre taşı koymuş bir sınıftır. İzmir halkı, devrim için yaşamını feda eden, burada adını anamayacağımız kadar

çok sayıda yiğit devrimciyi bağrından çıkarmış bir halktır. Ve şimdi, efendilerinin sofa artıklarından beslenen çapulcu burjuva yazarlar, böyle bir halkın "faşist" olup olmadığını tartışma cüretini gösteriyor.

Dahası var. İzmir halkı, tarihi boyunca sivil faşist harekete yüz vermeyen ender şehirlerimizden biridir. MHP'li faşistlerin olsun, dinci faşistlerin olsun bir türlü tutunamadıkları, bu yüzden de kuyruk acısı duydukları yerdir İzmir. DTP konvoyuna saldıracak üç-beş faşistin bulunmuş olması bu gerçeği değiştirir mi? Değiştirmez. Üç-beş faşistin bulunmuş olması, bu şehrin tarihini, devrimci-demokrat yapısını, sivil faşist harekete yüz vermediği gerçeğini ortadan kaldırmaz mı? Kaldırmaz. Bu şehrin Kürt halkı başta olmak üzere bütün ulusal topluluk halklarını bağrında yaşatarak şoven duygu ve düşüncelere prim vermediği gerçek bir olgu değil mi? Üç-beş kişi bayrak astı diye, Kadifekale'nin İzmir'in göbeğinde, Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bir semt olduğu gerçeği değişiyor mu?

Devlet de İzmir halkının devrimci-demokrat yapısını, devrime yatkın karakterini biliyor. Bunu bildiği için istihbarat elemanlarının, MİT'in, polisin cirit attığı bir kent haline çevirmiş. İzmir'den, İzmir halkından korktuğu için güvenliği bir an olsun elden bırakmıyor. İzmir'in devrimci, komünist hareketlere her zaman yataklık yaptığını bildiği için ajanlaştırma faaliyetlerini en üst düzeyde tutuyor. Bunlar somut olgulardır, tartışılması bile abesle iştigaldir. Şimdi İzmir'i kontrol altına alma ve mümkünse faşistleştirme planlarına burjuva basın da katılmış bulunuyor.

Fakat bütün çabaları boşuna. İzmir her zaman devrimin şehri oldu ve böyle kalacak. Bunu bir temenni olarak değil, somut olgulara dayanarak söylüyoruz. Devrimci komünist hareketin gün geçtikçe güçlenmesi en sağlam kanıtımızdır.

Öyleyse şimdi daha yüksek sesle söylemenin zamanı: İzmir devrimin şehridir; İzmir bizimidir. □

GENÇLİK PANELİ

Genç Yoldaş dergisinin aylık düzenlenmiş olduğu söyleşinin ikincisi 22 Kasım Pazar günü gerçekleştirildi. Söyleşide 3 konu ele alındı: “Toplumsal Mücadelede Gençliğin Önemi”, “Nasıl Bir Gençlik Örgütü ve Programı Olmalı”, “Gençlik Örgütlenmesi Önündeki Sorunlar ve Çözümler.” Yaklaşık 5 saat süren söyleşi 3 oturumda gerçekleştirildi.

Birinci oturumda, toplumsal mücadelede gençliğin önemi üzerinde duruldu. Konuşmacı, “gençlik nedir?” sorusuyla konuşmasına başladı. “Gençliği kendi içinde işçi gençlik ve öğrenci gençlik olarak ikiye ayırabiliriz. Öğrenci gençlik de kendi içinde bir bütünlük taşımaz. Öğrenci gençliğin içinde işçi-emekçi çocukları olan öğrenciler de vardır; küçük burjuva ve burjuva aile çocukları olan öğrenciler de. Bir başka deyişle; öğrenci gençlik, içinde farklı sınıflardan olan bireylerin bulunduğu toplumsal bir kategoridir” dedi. İşçi gençliğin ve öğrenci gençliğin, dinamik, atılgan bir yanının var olduğu, öğrenci gençliğin, öğrenci olmasından kaynaklı aydınlanma imkânlarının fazla oluşu da ayrıca vurgulandı. Öğrenci gençliğin aydınlanma imkânlarından (okuyabilme, boş zaman, ekonomik kaygı çok fazla yok) kaynaklı teorik olarak bilgilenmesinin çok daha kolay olduğu ve bu yüzden işçi sınıfına bilincin taşınmasında önemli bir rol oynadığına değinildi.

Proletaryanın devrim mücadelesini sonuna kadar götürebilecek tek sınıf olduğunu vurgulandıktan sonra, genç işçilerin proletaryanın mücadelesindeki önemine değinildi. Öğrenci gençliğin tüm sorunlarının çözümü için proletaryanın yanında yer alması gerektiği vurgulanarak Kent AŞ işçilerinin eylemindeki DÖB’lülerin edinmiş olduğu deneyim örnek verildi. Öğrenci gençlikle işçi sınıfının birlikte mücadele ağının örülmesinin devrim için olmazsa olmaz olduğunun altı çizildi. Bunların yanı sıra gençliğin tarihsel olarak mücadele içerisinde yapmış oldukları ve yapması gerekenler üzerine duruldu.

İkinci oturumda “Nasıl bir gençlik ör-

gütü ve programı olmalı” konusu üzerinde duruldu. Bu bölümde konuşmacı şunlara değindi: “Gençlik hem işçi sınıfı için hem de burjuvazi için önemlidir. İşçi sınıfı için devrim mücadelesinin atılganlığında önemli bir güçtür. Kapitalizm de eğitilmiş bir emek gücüne ihtiyaç duyar ve bu nedenle öğrenci gençliği kullanmak ister...” Öğrenci gençlik 20. yüzyıl başlarında devrim mücadelesinde önemli bir güç haline gelmişti. Komünistler önemli bir bölümünü nasıl kazanacakları konusunda tartışmaya, akıl yormaya başladı. 1920’lerin başındaki komünist partileri kuranların çoğu gençliktir. I. Enternasyonalin şoven çizgisi karşısında yeni kurulan komünist partilerin kurucularının da gençlik olduğu vurgulandı.

Gençliğin toplumsal konumdaki yerini tespit ederek, buna uygun bir örgütlenme tarzı yaratmak gerektiği belirtildi ve buna Komsomol örnek gösterildi. Bunun yanı sıra örgütsel olarak bağımsız olması gerektiği ancak politik olarak bir öncünün bayrağı altında toplanılması gerektiği önemle vurgulandı. Çünkü gençliğin önündeki tehlikeleri daha önceden görmesi ve bunu aşmasının önemli koşulu olarak ideolojik bir öncülük gerekmektedir denildi. Konuşmacı; gençliğin mücadelesinin anti-kapitalist, anti-emperyalist ve anti-faşist olması gerektiğini, ezen ulusun, ezen ulus olma durumunun ortadan kaldırılması için mücadele edilmesi ve ezilen ulus gençliği ile birlikte mücadele ağının örülmesi gerektiğinin kaçınılmaz bir gerçek olduğunu dile getirdi. Konuşmacı son olarak; “öğ-

renci gençlik politik özgürlük için mücadele etmelidir. İşçi sınıfı kurtulduğu zaman öğrenci gençlik kurtulabilir. Bunun için salt kendi sorunlarıyla kendisini sınırlayan bir anlayışta olmamalıdır. Öğrenci gençlik politik özgürlüğü kazanmak istiyorsa buna uygun bir mücadele anlayışı ve örgütsel bir araç ihtiyacı vardır. Tek bir mücadele anlayışına bağlı kalmadan, özgün, sürecin gerekliliklerini yerine getirebilecek araçlar ortaya çıkarılmalıdır” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

landırdı.

Son oturumda gençlik örgütlenmesi önündeki sorunlar ve çözümler konusu tartışıldı. Konuşmada; “gençliğin önündeki en önemli sorunlardan biri akademist bakışa saplanıp kalmasıdır. En ciddi temel sorunlardan birisidir. Kampüs duvarlarını aşmayı, salt kendi eğitim sorunlarına yönelen bir mücadele devrime değil, kapitalizme hizmet vermektir. Öğrenci gençliğin yegâne kurtuluşu işçi sınıfının iktidarındadır. Dolayısıyla işçi sınıfıyla iç içe olmadan, temel soruna inilemez ve bu nedenle en köklü çözümler elde edilemez, devrim gerçekleşmez. Akademizm bir kafa karışıklığı yaratır. Temel sorunun görülmesine engel olur ve bu da yetmezmiş gibi gençliğin içindeki militan ruhu da öldürmektedir. Öğrenci gençliği bu buhrandan çıkarmak için güç örgütü olmalı ve onlara doğru politikalar götürülmelidir. Ancak böylelikle onlara güven verilebilir. Güç örgütü olmayla, öğrenci gençliğin kampüs sınırlarını aşıp sınıfa yönelmesinin yolu açılır. Bunların yanı sıra güç örgütlülüğü anti-faşist mücadelede caydırıcı bir rol oynar” dedi. Konuşmasının sonlarında gençliğin aileleriyle yaşadıkları sorunlara değinildi. Bu sorunlar karşısında neler yapılması gerektiği ve özellikle de ailelerin örgütlenmesi gerektiği vurgulandı. Son olarak da ,devrimci bireylerin kendi teorik gelişmelerine önem vermesi gerektiği ve bunun için tüm gayreti göstermesi ve proleter disiplini taşıması gerektiği vurgulandıktan sonra söyleşi sonlandırıldı. □

KENT AŞ İŞÇİLERİ CHP BİNASINI İŞGAL ETTİ!

18 Kasım 2009'da sabah saat 09.00 civarında direnişlerine 1 Mayıs'ta başlayan ve sendika tarafından yalnız bırakılan Kent AŞ. İşçileri, Ankara Ölüm Yürüyüşü ve Abdi İpekçi direnişinden sonra sendikanın aldığı kararla İzmir'e dönmüşlerdi. Kent AŞ. işçileri Ankara sürecinden bu işin arkasını bırakmayacaklarını yaptıkları eylemle tekrar gösterdiler. Ankara dönüşünden hemen sonra işçiler kendi aralarında toplanıp komite oluşturdular. Eylemin sendika tarafından bitirildiğini ancak kendilerinin daha söyleyecekleri sözleri olduğunu dile getiren işçiler, çalışmalarına süreklilik kazandırdılar. İlk önce İstanbul'da yapılan ve yüzbinlerce kişinin katıldığı Alevi Mitinginde sendikadan bağımsız olarak ilk eylemlerini yaptılar.

Bu eylemle işçiler bu işin sonuna kadar arkasında olduklarını herkese göstermiş oldular. Genel İş'e bağlı 5 Nolu şubenin işçilere "gelin bu tohumu yeniden yeşertelim" demesiyle beraber işçiler kendi aralarında bir durum değerlendirmesi yaptı. Sendikanın işçilere vereceği birşey kalmadığını, bunu Ankara'da gördüklerini, aslında sendikanın amacının işçilerin aldığı kararları pasifize etmek olduğunu kısa sürede anlayan işçiler, sendikanın içinde olmadığı bir eylem yapma kararı aldılar.

İşçiler sendikanın kendini aklama politikası yaptığını da belirttiler "İlk önce bizi yarı yolda bıraktılar, sonra bizimle beraber olduklarını söylüyorlar, bunların hepsi yalan. 7 ay bunlarla boşuna zaman harcadık. Maddi manevi olarak çok fazla yıprandık. Bundan sonra biz işçiler kendi işimizi kendimiz yapacağız" dediler.

Ankara dönüşü süreç böyle gelişirken, 1 Mayıs'tan beri direniş ve eylemde olan Kent AŞ. işçileri 18 Kasım 2009 sabahı İzmir CHP il binasını eşleri ve çocuklarıyla beraber işgal ettiler. İşçiler kendi kurdukları komite aracılığıyla, CHP il başkanının genel sekreteri ile kısa bir görüşme yaptılar. Kendi aralarında kısa bir değerlendirmeden sonra komite işçilere 1 hafta daha beklemelerini, ancak bu şekilde karşı tarafın niyetini anlayabileceklerini belirtti. Eğer yine bir adım atılmaz ise daha farklı eylemliliklerinin olacağını dile getirdikten sonra işgali sona erdirdiler. Komite de sonraki süreç üzerine konuşmak üzere toplantıya çekildi. □

FABRİKA NAZİ KAMPI GİBİ

3. Organize Sanayi'de bulunan Çimen Tekstil Fabrikası'na grev kararı asıldı. Uzun zamandır sendikalaşma mücadelesi veren Çimen Tekstil işçileri, çoğunluğu sağlayarak toplu sözleşmeye gitmek isteyince, patronun örgütsüzleştirme engeliyle karşı karşıya kaldı. Bunun üzerine her türlü yasal yola başvuran işçiler, toplu sözleşme konusunda patronun masaya oturmaması sonucu grev kararını fabrikaya astılar.

17 Ekim 2009 günü yaptığımız görüşmede durumu değerlendiren DİSK/Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkan Yardımcısı

Muzaffer SUBAŞI, "Antep 3. organize sanayi bölgesinde bulunan Çimen Tekstil fabrikasında 250 işçi çalışmaktaydı. İşçiler DİSK/Tekstil İşçileri Sendikamızda örgütlendiler. Biz bakanlıktan yetki istedik, bakanlık DİSK/Tekstil

İşçileri Sendikası çoğunluğa sahiptir diye yetki verdi. Buna karşılık işveren mahkemeye itiraz etti. Mahkeme de sendikanın yetkili olduğuna karar verdi. İşveren bu kez de Yargıtay'a itirazda bulundu. Yargıtay da yetkimizi onadı. İşvereni toplu sözleşmeye çağırdık gelmedi, bakanlık çağırdı işveren gelmedi, resmi arabulucu tayin edildi bu toplantıya da işveren katılmadı. Ve biz sendika olarak yasal prosedürü tamamlayarak 12 Kasım 2009 Perşembe günü vardiyaların giriş çıkış saati olan 15:00'da işçilere hitaben bir konuşma yaparak grev ilanını fabrikaya astık.

İşveren 250 çalışana karşı ilerde yapacağımız grevi kırmak amacıyla fabrikaya 250 işçi daha aldı, sayıyı 500'e çıkardı. Fabrikayı bir Nazi kampına dönüştürmeye yönelik baskı, tehdit ve sendikacı işçileri yıldırma için her türlü çabayı sarf ediyor" dedi. SU-BAŞI "Bayramdan sonra bu fabrikada bu grevi fiili olarak başlatacağız. Bu işverenin esas amacı işçilerin sendikacı olmasını hazmedemediğinden ve sendikal harekete karşı olduğundandır. İşçiler grevde haklılıklarını ve güçlerini gösterecektir" sözleriyle konuşmasını tamamladı.

Antep Mücadele Birliği

ANTEP'TE SAĞLIK EMEKÇİLERİ BASIN AÇIKLAMASI YAPTI

SES'li emekçiler 17 Kasım günü Devlet Hastanesi Poliklinikler önünde, 19 Kasım'da ise Baştabiplik önünde bir basın açıklaması yaptılar. Sağlık emekçileri "Sağlıkta katkı payları ve muayene ücretlerinin iptal edilmesi için 25 Kasım Çarşamba günü grevdeyiz, Toplu sözleşmeli, grevli, sendika hakkımız için grevdeyiz" pankartlarını açarak basın metnini okumaya başladı. Basın açıklaması sık sık "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "AKP Elini Cebimizden Çek", "Katkı Payı İptal Edilsin", "Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımızdır", "Yaşasın Örgütlü Mücadememiz" sloganları atıldı. Basın metninde "AKP hükümeti iktidara geldiğinden beri IMF ve Dünya Bankasının halkımızı ve emekçileri daha fazla yoksulluğa ve açlığa mahkum eden, sağlık ve sosyal güvenlik hakkını elinden alan sağlıkta dönüşüm, bizce yıkım dedikleri politikaların sonuçları artık iyice su yüzüne çıkmaya başladı. SSGSS yasasıyla herkesin sağlık ve güvenlik hakkı kapsamına alınacağı yalanı ortaya çıkmaya başladı. ... Muayene ücretleri %650 arttı. Sağlık ocağı - Aile hekimliği 2 lira, devlet hastaneleri 8 lira, özel hastaneler 15 lira oldu. Parası olanlar 'lüks sınıf' hastanelerde lüks odalarda yatarken parası olmayanlar '9. hariciye koğuşuna' mahkum edildi. Bizler ses olarak KESK'e bağlı tüm sendikalarla birlikte Bu uygulamaların son bulması, herkese sağlık güvenliği gelecek için ... toplu sözleşme hakkımız var demek ve kullanmak için 25 Kasım Çarşamba günü grevdeyiz" diyerek Antep halkına da greve katılma çağrısında bulunularak basın açıklaması sloganlarla bitirildi.

Antep Mücadele Birliği

KESK'İN GÜCÜ YASALLIĞINDA DEĞİL KİTLESİNİN KARARLILIĞINDADIR

Kamu emekçileri 25 Kasım'da grevdediler. Daha önceki grevlerden önemli derecede farklı bir grev süreci yaşıyoruz. İş yeri бүтүнлүğü her geçen gün daha da parçalanıyor ama iş yerindeki çalışanların çıkarları birbirlerine daha fazla yaklaşıyor. Eğitim alanında kadrolu, sözleşmeli, ücretli öğretmenler, sağ-lıkta kadrolu, sözleşmeli, taşeron çalışanlar, farklı meslekler arasındaki ayrımlar kapitalizmin sıçramalı çöküşüyle birlikte bir bir siliniyor. Ancak KESK bütün bu emekçileri kendi çatısı altında toparlayamıyor. Önümüzdeki süreçte de toparlayamazsa kadroluların sayısının erimesiyle sembolik eylemler yapmaktan istese de kurtulamayacak. Aynı işyerinde çalışanlar aynı eylemde birleştirilemezse grev nasıl yapılabilir. 25 Kasım grevi de kadroluların bir kısmının iş bıraktığı ama işlerin büyük ölçüde yürüdüğü sembolik bir "iş bırakma" dan ibaret.

KESK'in küçülmesi nasıl bu noktaya geldi. Bundan on yıl önce tüm ülkede tek başına hayatı durdurabilen KESK bugün sayısız "uyarı"larına birini daha ekliyor.

KESK'in yasallaşma süreci devletin dayattığı tüzükle kendisini sadece kadrolu çalışanları örgütlemekle sınırlandırması ve ana dilde eğitim anlayışını tüzükten silmesi ile sonuçlandı. Buna karşılık devlet, sendikaların aidatlarını ödemeye başladı. Aidatlar maaşlarımıza yatıyor oradan da otomatik ödemelerle sendika kasalarına giriyordu. KESK'li sendika yöneticilerinin memur maaşlarını almak üzere sendika çalışmalarında bulunması hakkı verildi. Aslında kazanım-gibi görülen tüm bu ve benzeri kayıplar KESK'i bu güne getirdi. Üye aidatlarının elden toplandığı belki son derece ilkel yöntem sayesinde yöneticiler en az ayda bir kez üyelere gidiyor onların tepkilerini ve taleplerini görüyorlardı. Aidatları toplayanlar olarak işyeri temsilcilerinin ve aktivistlerin sendika üzerinde önemli güçleri vardı. Uzaktan aidat toplama yöntemiyle sendika ile üyeler, hatta çalışanlar arasındaki bağlar koparıldı. Sendika yöneticileri iş yerlerinde çalışmaya devam ederek belki çok zaman kaybediyorlardı ama çalışanlarla sıkı bağları ve ortak sorunları yaşıyorlardı. Kadrolu sendikacılık tıpkı işçi sendikalarında olduğu gibi yöneticileri çalışma hayatından koparmakla kalmadı onları kitlenin yaşantısından da kopardı. Tüm bu sürecin önemli bir sonucu da KESK'le diğer devlet sendikalarını aynılaştırmış olmasıydı. KESK'i devlet sendikalarından ayıran söylemlerdeki farklılıklar değil onun sınıfın ya-

nındaki sağlam duruşudur. KESK'e, sınıf tarafından bedellerle yaratılmış bir sendikaya, devlet tarafından yaratılmış ve yaşatılan bir sendika giysisi giydirildi. Sokakta kazanılan masada kaybedildi. Yasallığın tatlı rahatlığı ve kaybetme korkusu, onu, basın açıklamalarıyla sınırlayan bir kimliğe büründürdü. KESK içindeki hakim anlayış, reformizm, yasallığı öyle bir sahiplendi ki "fiili eylem" korkusunu bastırmak için kitleleri eylemlerin gerisine çekti. Kitlenin kontrolden çıkması korkusu pek çok eylemin yöneticiler bazında sembolik eylemler haline dönüşmesine neden oldu. Gerekçe ise zaten tabanın katılımının olmadığıydı. Pasifizmin bahanesi yine tabanın pasifliği idi.

İşyeri temsilcilikleri için yeni tüzük "şube tarafından atanma" zorunluluğu getiriyordu. Oysa KESK'in seçimle gelen temsilcilik sistemi onun demokratik merkezîyetçiliğinin en önemli dayanağıydı. Yine temsilcilikler eski usulle "seçilseler" de şube, tüzüğe uygun olarak kitlenin seçiminin altına imza atarak seçimin üstündeki bürokrasiyi hile yoluyla da olsa yaşatmaya devam etti. Tıpkı işyerlerimizde hiçbir onay almadan astığımız afişlerimizi indirtirmemek için verdiğimiz savaşın "idare nasıl olsa onaylıyor uğraşmaya ne gerek var" mantığıyla barışa bağlanması gibi. Bütün bu ayrıntıyımsı gibi görünen ve KESK'in bugünkü yalnızlaşmasına, güven kaybetmesine neden olan zincirler reformizme son derece uygun yöntemlerdi. KESK içindeki devrimcilerin tasfiyesi süreci de benzer uygun yöntemlerle gerçekleşti.

25 Kasım grevi tüm bu sürecin geldiği nokta.

Devlet tarafından ilk kurulan sendika olan, faşizmin tabanı tarafından örgütlenen ve KESK içinde birçok devrimcinin tutuklanmasına, sürgüne gönderilmesine ve ceza alınmasına sebep olan Kamu-Sen ile sırf düşmanlar ortak diye tabanını barıştırmaya ne KESK'in ne de faşizmin gücü yeter. Devrimcilerin düşmanları sınıfın düşmanlarıdır. Bugün iktidarda olsun ya da olmasın. Herhangi bir sınıf düşmanı ile günlük çıkarlar için birlik oluşturmak reformizme yakışır. KESK işkolu içindeki tüm çalışanlara kapısını açarak içinde bulunduğu darlığı aşabilir yoksa dışındaki sınıf düşmanlarına açarak değil. KESK kendi gücüne güvenerek greve çıkar, bu grev kararına işyerlerinde bu sendikanın tabanındaki, taraflarının farkına vararak katılırsa buna kimsenin diyeceği bir şey olmaz. Ancak KESK, Kamu-Sen'le birlik kararıyla za-

ten geri adım atmış ve bu sınıf düşmanı sendikayı kitlelere deklere etmiş oluyor. "Grev içeriği dışında hiçbir pankart vb."nin açılmayacak olması KESK'in içindeki devrimci unsurların üstünü örtme, saklanma davranışından başka bir şey değil.

Eğer KESK yönetimi kitleleriyle bağlarını kaybetmemiş olsaydı devletin sendikasıyla birlik oluşturacak duruma düşmezdi. Ya da başka bir deyişle zaten KESK yukarıda bahsettiğimiz süreçlerde tabanıla bağlarını kaybetmemiş olsaydı bu sendikalar tabela sendikası olarak kalırlardı. Onlar güçlerini KESK'in zayıflamasından alıyorlar.

Bu durumda Devrimci Emekçiler KESK içerisinde süreci aydınlatarak reformizme karşı mücadelelerini sürdürmeliler. Sendikalar içerisinde KESK'in yönelimlerini sezinleyen, tepki duyan geniş bir kesim var. Bu kesimi Devrimci Emekçi Komiteleri'nde toplayarak ortak tavır belirlemek gerekir. Reformizmin sıkı sıkıya sarıldığı yasallık, grup çıkarlarından başka bir şey değildir. Bizim saklanmak için bir şemsiyeye ihtiyacımız yok. Devlet sendika aidatlarını ödemekten vazgeçti. Şimdi KESK her ileri adım atışında tehditlerle karşılaşacak. Daha önce de olduğu gibi. Yasallık bu demek değil mi zaten. Yasaların çizdiği sınırları kabul etmek. "Kabul etmiyor musunuz? Sizin için açtığımız şemsiyeyi kapatırız." Eğer bu ve benzeri tehditler işe yarasaydı, kamu emekçileri ya da sınıf mücadelesi ne başlayabilir ne de sürebilirdi.

KESK'te reformizmle mücadele aslında örgütlülüğün gidişatına müdahaledir. Devrimciler tarafından devrimci ilkelerle kurulmuş, bu nedenle hala devrimci kesimleri etrafında toplayan sendikalarımız bizim en önemli araçlarımızdan biri olarak varlığını koruyor. Ancak bugün tükenmekte olan reformizmin ve onun politikalarının oradan uzaklaştırılması şart. Sendikalar eğer devrimcileşmezlerse devrimin önünde engel olacaklardır. Devrimin genel çıkarı için de sendikaların devrimci emekçi komitelerince devrimin araçları haline getirilmesi şarttır.

KESK yönetimi şunu yapmalıdır diemiyoruz. Tarihten ve günümüzden biliyoruz ki reformizmin bir adım ileri gitme kabiliyeti yoktur. Devrimci Emekçiler, KESK'in tabanının gücüne dayanarak onu ileriye, devrim için kalkışan kitlelerin yanına taşıyabilirler. Bunun için daha önce olduğu gibi devletin tüzüğünü değil mücadelenin evrensel yasalarını çalışmalarında esas almalıdırlar.

DEK'li Emekçiler

KAPİTALİZMDE SALGIN

Sağlıkta özelleştirme oldukça sık işlenen bir konu. Oysa kapitalizmde programlı, insanı ve doğayı gözetken bir sağlık sistemi olması beklenemez. H1N1, yani bildiğimiz adıyla “domuz gribi” salgınıyla birlikte tartışmalar iyice gün yüzüne çıktı. Aslında yıllardır yazılıp çizilen bu konu kitlelerin tartışma gündemine girdi.

Tıpkı depremde hepimizin deprem uzmanı olmamız ve fay hatlarını tartışmaya başlamamız gibi hepimiz H1N1 virüsünü ve aşının etki ve yan etkilerini tartışmaya başladık. Konunun uzantıları çok eskilere dayanıyor aslında. Sağlık sistemine güvensizliğin hat safhaya geldiği bu günler birden doğmadı. Özde sisteme güvensizlik, özelde sağlık sistemine güvensizlik her gün yaşadığımız ya da tanık olduğumuz pek çok olayın birikimi. Gayet iyi biliyoruz ki bizim canlarımızın, yedek iş gücü bulabildiği sürece, kapitalizmin kar hırsının yanında hiçbir değeri yok. On binlerce ya da milyonlarca insanın hasta olması ilaç hesaplarını, tedavi giderlerini yeniden hesaplamayı gerektirir, bu durumda bir grup ilaç tekeli büyük karlarla çıkar bazıları da üretimin yönünü ihtiyaçlara göre değiştirir o kadar.

Doktorun yazacağı ilaçtan, bilimsel çalışmaların yorumlarına kadar her şey tekellere bağlıdır. İlaç tekellerinin desteğini almadan bir doktorun mesleğinin gerektirdiği gelişmeleri takip etmesi, ulusal ya da uluslar arası yayın yapması, 400–500 Euro değerindeki kitapları edinmesi çok zordur. Bütün bu zorlukları tek başına göğüslemeye çalışan hekimler yok değil. Ama sayıları gitgide azalıyor. Hastalar da bu hekimlere ulaşabilmek için yakınlarındaki sağlıkçılardan bilgi almaya çalışırlar. “Hangi doktor iyidir?” sorusunun arkasında iki soru vardır. Birincisi insanı her şeyin önünde tutan, gözünü para hırsı bürümemiş, demokrat ya da devrimci bir doktor mudur? İkincisi mesleğinde yetkin midir? Ama bu ikisi birbiriyle çok zor örtüşür. Çok uzun yıllara dayanan birikim gerektiren hekimlik mesleğinin saygınlığını yitirmesi ilaç tekellerine bağımlılığının sezilenmesinden gelir.

Sosyalizmde sağlık politikasının temelinde “koruyucu hizmetler”in sürekliliği vardır. Bunlar hem daha az gider hem de daha uzun bir sağlık demektir. Oysa bu görüş kapitalizme aykırıdır. Özel hastanelerde dönen sağlıksızlığı onun bir minyatürü olarak görebiliriz. Hasta ne kadar uzun tetkiklerden, ne kadar çok işlemekten geçerse o kadar kar edilir. Bu nedenle gereksiz ameliyatlara, sonu gelmeyen tedavilere hekimin orada olmasının koşuludur. Bu süreci uzatan hekim iyi, kısaltan hekim kötüdür. Hekimler açısından hastaya biraz daha film çekirtmenin ya da biraz daha fazla tetkik yapmanın sakıncası olmadığı gibi hastaların birçoğu da bu muameleden memnun olur. Hele dolu bir reçete hekimin bilgisinin ne kadar çok olduğunun göstergesidir. Oysa birçok hekim yazdığı ilaç sayısı ile o firma tarafından “ödüllendirilir.” Burjuva basına bile çıkmış olan bu ödüllendirmeleri burada sayıp dökmek istemiyoruz.

Bütün bu yanlışlar silsilesinden hekimden ya da hastanelerden daha da karlı çıkan ilaç-tıbbi malzeme üreten tekellerdir. Tekeller herhangi bir ilacı piyasadan silebilir ya da bir salgını tetikleyebilirler. Bir tekelin ilacı piyasaya girdiğinde elimizdeki ucuz olan ilacın piyasadandan bir anda yok olması ve diğer ilaca bağımlı olmamız da bundandır. Birden bir ilacın yan etkilerinin büyüteç altına alınması da. İlaçların içindeki prospektüslere baktığımızda, birçoğunu anlayamadığımız uzun komplikasyonları vb. adı altında yan etkileri karşımıza çıkar. Bazen tıp, bu yan etkilerden de yararlanır. Bazı ilaçların uyku yapmasında olduğu gibi. Oysa bu ilaçların birçoğunu yanlış bir biçimde, yalancı bir güvenle kullanıp dururuz. İlaç araştırmalarında da aynı firmalar tarafından araştırmalarının sponsorluğu yapılan hekimlerden olumlu sonuçlar beklenir. Bazı hekimler o kadar ileri gitmiş-

lerdir ki ilaç tekellerinin medya yoluyla ünlendirdiği temsilcileri haline gelmişlerdir. Medyada ünlenen hekimlerin fiyatının artması onun yan kazancıdır.

İnsanı temel alan hekimler bu kıskaç altında hem mesleki gelişmelerinin zorunluluğunun, hem diğer meslektaşlarının, hem daha fazla kar isteyen hastane yönetimlerinin, hem de ilaç firmalarının baskısı altında sürekli bir mücadele içinde olmak zorunda kalırlar.

Bunca çarpıklık içinde sağlığa ulaşmak neredeyse imkansız hale gelir. Hastane enfeksiyonlarından korunmak için yapılması gereken harcamalar yük olarak görülür ve karşımıza başka bir hastalıktan yatarken enfeksiyondan ölen insanların yakınlarının isyanı çıkar. Sağlık çalışanları hasta ya da yakınlarının saldırısına uğrarlar. Muayene ücretleri, ilaç katkı payları, protez ve malzeme farkları derken sosyal güvencelerin karnelerden ibaret bir gösteri haline gelmesi, üstelik bu güvencenin güvenli bir sağlık hizmetine ulaştırmıyor olması bireysel patlamaların zeminini oluşturur.

H1N1 salgınında da karşımıza çıkan karmaşa ve güvensizlik tüm bu zemin üzerinden patlak verdi. Bir yandan virüsün insandan insana bulaşma kabiliyeti “kazandırılmış” bir virüs olduğu, diğer yandan doğal olarak kabiliyet kazandığı açıklandı. İlk defa bir aşı, yani korunma yöntemi tartışılmaya başlandı. Hem de devletin en üst yetkililerinin ağzından. Bir salgın anında yapılabilecek en kötü şey çelişki yaratmaktır. Tartışmalar, salgını tırmandırmaktan başka bir işe yaramaz. Oysa daha Nisan ayında salgının başladığı günlerde Tabipler Odası, mikrobiyoloji ve enfeksiyoncular birliği gibi ciddi kurumlar hükümete neler yapılması gerektiğini sıralamışlardı. Buna göre; sebze ve meyve fiyatları ve temizlik malzemeleri fiyatları hızla aşağı çekilmeliydi. Acilen tüm toplum aşılmalı, gerekli ilaçlar stoklanmalı, antibiyotik ve dezenfektan kullanımı sınırlanmalıydı.

Bunların hangisi yapıldı. Yetmiş milyon diye anılan nüfus için iki buçuk milyon aşı geldi. Zaten pek azı aşı olmayı kabul etti. Antibiyotikler bol miktarda tüketildi, temizlik malzemelerinin fiyatları tavan yaptı hatta pek çok “dezenfektan” piyasayı fahiş fiyatlarla doldurdu. Salgında binlerce insanın ölümü bekleniyordu. Milyonlarca insan tedavi olmak zorunda kalacak kadar ağır grip geçirecekti. Bu durum ilaç tekelleri için hem ilaç hem de dezenfektan satışında yüksek karlar demektir. Aşının yan etkileri mercek altına alındı. Ama kimse grip olduğumuzda kullanacağımız ilaçların yan etkilerinden bahsetmedi. Aşı için kullanılan “adjuvanın” her an tükettiğimiz başka hangi ilaçların üretiminde kullanıldığı ise sırda.

Kapitalizm için alıp verip piyasaya can vermeye devam etmenin bir tehlikesi de salgın yönetiminde gösterilen basiretsizlik oldu. Herhangi bir salgın ya da afet durumunda alınması gereken zorunlu önlemler keyfi “özgürlük” alanları olarak “değerlendirildi.” Kavramlar bozuldu. Dezenfeksiyon sürdürülünce anlamı olan bir işlemken anlık bir işlem haline geldi. Toplu yaşam alanları dezenfekte edildi ve ilk giren insanla birlikte bozuldu. Aşının maliyeti tartışıldı ama dezenfektanların sorumsuzca kullanılması, mikropların direnç kazanması sorgulanmadı.

Salgın tıpkı diğer afetler gibi insanlar için büyük bir yıkımdır. Bu yıkımı ancak örgütlü bir toplum engelleyebilir. Sosyalizmin tüm örnekleri bu tip yıkımlar karşısındaki başarılarla doludur. Kapitalizm başımıza gelen en büyük felakettir ve başımızda olduğu müddetçe felaketler peşimizi bırakmayacak.

Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün

Devrimci Sağlık Emekçisi

“Bir Arkadaşımız İşten Atılırsa, Bu Hepimizin Direnişi Olacaktır”

Merhaba Mücadele Birliği Okurları;

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesinde işten atılan ve 45 gündür eylemde olan sağlık işçileriyle yaptığımız röportajı sizinle paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Bize biraz 45 gün boyunca verdiğiniz mücadeleden bahsedermisiniz?

İşçi: Biz iki buçuk ay ücret almamıştık. Bunun sonucunda sendikacı olmaya karar verdik. Arkadaşlarla birlikte Dev-Sağlık İş Sendikası'na üye olduk. Sendikacı olduktan sonra, o kalan iki buçuk aylık ücretimizi bir gün içinde aldık. Başhekimle görüşme yaptığımızda, kesinlikle işten çıkarmayacaklarını söylemişlerdi. Kendisinin de sendikacı olduğunu ve bir tane arkadaşımızı bile işten çıkarmayacaklarını özellikle söylemişti. 190'a yakın sağlık işçisi arkadaşımız sendikacıydı. Biz de arkadaşlarla sendika faaliyetlerinde bulunuyorduk. Siz de bilirsiniz, sendikasız çalışmak, sigortasız çalışmak anlamına geliyor, aynı anlamı taşıyor. Hiç bir sosyal hakkın yok, hiç bir güvencen yok, işten çıkartılıyorsun. Ben 5 senedir buradayım yıllık iznimi iki defa, bir haftalık izin yaparak kullandım. Bunun nazarına bizi işten çıkarmaya başladılar. Cep telefonuma gelen mesajlarla ve evi arayarak, “yarın işe gelmeyeceksin” diyerek, işten çıkarma politikası uyguladılar. Biz de burada 45 gün direnip mücadele ettik ve örgütlenerek kazandık.

Mücadele Birliği: 45 gün boyunca yönetimin veya polisin baskısı oldu mu?

İşçi: Her zaman burada otobüslerle polisler, çevik kuvvet ve müfettişler var zaten. Bize “burada duramazsınız, yapamazsınız, biz size iş buluruz, yeter ki siz buradan gidin” dediler. Başhekim bir kaç defa toplantı yaptı. Bizi de çağırarak, “buradan çıkın gidin artık, burada durmanızı istemiyoruz” dedi. Bizi gözaltına da alsalar, ne olursa olsun geri çekilemezdik. 45 gün içerisinde her şeyi göze almıştık. 45 gün direndik, yağmurunda, çamurunda. Ama onurlu bir mücadeleydi. Onurlu bir kazanış ve herkese diyorum; özellikle taşeronda çalışan arkadaşlara diyorum, dirensinler kazanacaklardır. Biz kazandık onlar da kazanacaklardır.

Mücadele Birliği: Hukuksal olarak kazandınız. İşçi arkadaşlarınızla birlikte mutlusunuz şu an, peki tekrar öyle durumlarla karşılaşacağınızı düşünüyor musunuz? Ya da şimdiden bunun için önlemlerinizi olacak mı?

İşçi: Zaten bu işbaşılar başhekimlik sayesinde oldu. Eğer bundan sonra böyle birşey olursa, daha çok eylemler olacaktır. Böyle söyleyeyim, çünkü ben zannetmiyorum, cesaret edemezler. Biz hastaneye girdiğimizde temizlik işçisinden tutun, herkese bizi çok farklı karşılıyor. Göğsümüz kabararak dolaşıyoruz, telefonlarımız gecelere kadar susmuyor. Bunu bütün hastane gördü bunu, bütün İstanbul, bütün Türkiye gördü, her yerde yayınlanıyor. Onurlu bir mücadele, onurlu bir kazanım diyorum .

Mücadele Birliği: İşinize geri döndükten sonra sermayenin bu tip saldırılarına karşı arkadaşlarınızla birlikte alacağınız bir tavır olacak mı?

İşçi: Burada haksız bir yere bir arkadaşımız işten atılırsa, bu hepimizin direnişi olacaktır. Çünkü biz içeride örgütlüyüz, sendikamızla örgütlüyüz. Onun için güçlüyüz, herkes de bunu biliyor .

Mücadele Birliği: Son olarak Mücadele Birliği okurlarına birşeyler söylemek ister misiniz?

İşçi: Hepsine çok teşekkür ediyorum. Bizi yalnız bırakmadılar. Eylemlerde yanımızdaydınız, çok teşekkür ediyoruz, çok sağolun.

2. İşçi: Ben sadece iki kelime bir şey söylemek istiyorum. Türkiye’de özellikle taşeron şirketlerde çalışan işçilere söylüyorum, örgütlensinler ve mücadelelerini sürdürsünler, devletin kolluk güçlerinden yılmasınlar veya herhangi bir göz caydırıcı bir şeyden yılmasınlar. Mücadelelerini içeriden ve dışarıdan sürdürsünler.

Mücadele Birliği: Bize nasıl işten çıkarılmak istendiğinizi anlatır mısınız?

Onur: Merhaba adım Onur, bu ayın 12’inde sağ elimden ameliyat olmak için yataklı serviste yattım. Ameliyat olduktan sonra vize kağıdını almak için taşeron şirketine gittim.

Şirketten bana söylenen sadece şu oldu, “sen artık bizim için verimli değilsin, onun için çalışamazsın” dediler. “Peki” dedim, “neden verimli olamıyorum”. “Ameliyat olduğum için” dediler. “Sırf ameliyat olduğum için mi beni işten çıkarıyorsunuz” dedim. “Evet” dediler, “bunun için”. Ben de “hayır” dedim, “sırf sendikacı olduğum için beni işten çıkartıyorsunuz”. “Peki, raporlu birini işten çıkarmak suç değil mi” dedim, onlar da hiçbir şey demediler. Ben de sendika uzmanımız Kamil vardı. Sorunumu anlattıktan sonra haksız bir şekilde işten atıldığım için

olayı mahkemeye verdikten sonra, burada hastane önünde direnişte olan arkadaşlarımla yanında oldum. 12’ sinden beri direnişimize devam ettik.

Mücadele Birliği: Bundan sonra sistemin bu saldırılarına karşı arkadaşlarınızla nasıl bir tutum alacaksınız?

Onur: Ben size şöyle bir şey söyleyeyim. Pazartesi günü 5 tane arkadaşımız hastanede işbaşı yaptı. O beş arkadaşımız sendikacı olmayan kişileri sendikada örgütlemeye çalışıyorlar. Diyelim ki eğer, 10 kişi alırlar, diğer arkadaşlarımızı almazlarsa, o zaman karşılarında daha güçlü bir tepki görecekler, çünkü serviste çalışan işçiler korkuyorlardı. Hani biz de katılsak, bizim de sonumuz böyle olur diye yanaşmıyorlardı. Ama şimdi kazandığımız için, içeride çalışan işçilerde bir korku olduğunu sanmıyorum artık. Sistemin bir saldırısı olduğu zaman hem içeriden, hem dışarıdan bize destek vermeye gelecekler. Ve şunu unutmasınlar, bu kazanımdan sonra daha büyük bir kitleyle ve daha örgütlü bir güçle karşılaşacaklar.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Onur: Ben Mücadele Birliği ve Genç Yoldaş’ı takip ediyorum, okuyorum. Bize destek verdikleri için, bizi yalnız bırakmadıkları için ve Ayışığı Sanat Merkezi’ne çok teşekkür ediyorum.

AYIŞIĞIMIZ İZMİR'DE 7. YILINDA

*Denizin üstünde ala bulut
yüzünde gümüş gemi
içinde sarı balık
dibinde mavi yosun
kıyıda bir çıplak adam
durmuş düşünür*

*Bulut mu olsam, gemi mi yoksa
Balık mı olsam, yosun mu yoksa?..
Ne o, ne o, ne o.*

*Deniz olunmalı, oğlum,
Bulutuyla, gemisiyle, balığıyla, yosunuyla.*

NAZIM HİKMET

Bizler de yaşamı kucaklamalıyız böylesine, "Denizlere" bakarak derinlikli düşünüp ne olacağımıza, ne yapacağımıza, nasıl yaşayacağımıza dair soru sorup sonra cevabını vermeliyiz. Nazım Hikmet'in dediği gibi Deniz olmalıyız. Çünkü Denizler de birer Deniz oldular ve tüm yaşamı gözden geçirerek kucakladılar hayatı tüm derinliğiyle ve gittiler, birer çağlayan olarak atıldılar tüm kötülüklerin, çirkefliklerin, yozlukların üstüne. İnsanlığın emeği ve hazinesiyle dolu olan bu yaşamı içinde bulunduğu bataklıktan çıkarabilmek için bizler de "Denizler" olmalıyız. İnsanların insanca, çocukların çocukça yaşayabilmeleri için, kirletilmiş tüm güzellikleri gerçek değerlerine ulaştırabilmek için ve bu sistemin yoz burjuva sanatına karşı, sanatın, gerçek devrimci özüne uygun üretilmesi için... hepimiz birer Deniz olmalıyız. Deniz'i Deniz yapan tüm özellikleriyle kimimiz bulut, kimimiz gemi, kimimiz yosun, kimimiz balık olmalı ve silmeliyiz yeryüzünden tüm kötülükleri.

Ve bizler Ayışığı Sanat Merkez'i olarak Denizlerin, 40 sene önce açlığa, yoksulluğa, sefalet ve insanın insanca yaşamasına engel olan burjuva sisteme karşı çevirmiş oldukları silahlarını, yoz burjuva sanatına karşı tiyatromuzla, müziğimizle, şiirimizle çevirdik.

20 yıldır sanat alanında zor-

lu bir mücadele yürütüyoruz. İzmir Ayışığı'nın 7. yılına girmesi dolayısıyla bir etkinlik düzenledik. Etkinliğimiz ilk önce Ayışığı çalışanı bir arkadaşımızın "Annemin sesi ölüm oluyor uykumda" şiirini okumasıyla başladı. Ardından devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler şahsında saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşu bitiminde sahneye çağrılan bir arkadaşımız İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nin bugüne dek yaptığı üretim ve faaliyetlerine değinerek bu üretim ve faaliyetleri hangi amaç temelinde gerçekleştirildiklerini belirten bir konuşma yaptı.

Açılış konuşması sonrasında, Ekin Su Şiir topluluğunun hazırlamış oldukları şiirler dinlendi. Şiir topluluğu içinde bulunan emekçi bir anamız okuduğu "Güneşi İçenlerin Türküsü" şiiriyle herkesi coşturdu. Şiir dinletisinin ardından sahneye Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesinden arkadaşlar çıktı. Bizlere Ayışığı Sanat Merkezi'nin 3 aylık yayın organı olan Önsöz dergisindeki "Kendileri Küçük İdealleri Büyük Dev Yürekli Çocuklar" yazısından hazırlanmış "Dev Yürekli Çocuklar" adını taşıyan kısa bir oyun sergilediler. Ayışığı Tiyatro İşçileri Atölyesi'ne yeni katılan arkadaşlarımızın kimilerinin işçi olmasından, kimilerinin de okulundan kaynaklı bin bir emek ve büyük çabalarla bir hafta gibi kısa bir sürede hazırlandı. Oyun herkes tarafından büyük bir beğeniyle izlendi. Özellikle oyunun sonlarına doğru orak ve çekicin çıkmasıyla beraber alkışlar kopmaya başladı. Ayışığı Tiyatro İşçileri "Dev Yürekli Çocuklar" adlı çocuk oyunundan sonra ikinci bir oyunu "tersane"yi sergilediler.

Ve sahneye son olarak müzik dinletisi için Ayışığı'ndan bir arkadaşımız ve Ayışığı dostlarımızdan bir arkadaş çıktı. Söyledikleri türkülerle etkinliğe renk kattılar. Etkinliğimizi izlemeye gelenler arasında hala eylemde olan Kent AŞ işçilerinden arkadaşlar ve Ocak ayında taşeronlaştırmaya karşı açlık grevi eylemi yapan ve 19 Mart'ta eylemlerini bitiren Park-Bahçe işçilerinden arkadaşlar da katıldı.

*İzmir
Ayışığı Sanat Merkezi*

EMEĞİN EZGİLERİ

Ayıışığı'mız'da bir aradaydık yine. Sanat Merkezimizin güçlkle adım atılacak kadar dolu olma sebebi, çalışmalarına hız vermiş olan müzik grubumuzdu. Albüm çalışmaları süren Emeğe Ezgi, albümlerinin tanıtımını yapmak ve destek sağlamak için konser veriyordu.

Ayıışığı Sanat Merkezi adına kısa bir konuşma yapan Songül Yücel, 20 yıldır kültür sanat alanında mücadele verildiğini ve bu alanda bir çok insanın emeğinin olduğunu ve bugünlere öyle geldiğini söyledi. Emeğe Ezgi'nin doğuşunun Genç Ekin Müzik Grubu ile gerçekleştiğini ve onun kurucularından birinin de Aysun Bozdoğan olduğunu dile getirdi ve böylelikle Aysunumuz da bir kez daha anmış olduk.

Müzik grubunun Antep'te Denize Ezgi, Adana'da Bahara Ezgi ve İstanbul'da da Emeğe Ezgi olarak çalışmalarını sürdürdüğünü anımsatarak sözü müziğe bıraktı.

Emeğe Ezgi sahneye gelirken, fonda Aysunumuzun sesi geliyordu: "Ama inan ki sevgilim/ Zulüm yıldırılmaz bizi/ İşkencede zindanlarda/ Kıramaz direncimizi". Genç Ekin Müzik Grubu parçayı bitirdiğinde Emeğe Ezgi devam etti parçaya.

İzleyicilere "hoşgeldiniz" dedikten sonra aslında gruplarının sahneye çıkmayan ü-

Halay parçalarına başladıklarında, salona sığmayan ve koridorlarda duran herkes, bunun avantajını kullanarak koridor ve iç salonda halay çekmeye başladı ve artık salonda hiç kimse kalmamış, herkes dışarıdaki halaya katılmıştı. "Ben bir sonbahar akşamında, Üç kurşun sesiyle doğdum, Ve kavgasız geçen günlerimde, Neşesiz oldum" dediler izleyiciler salona geri döndüğünde.

Ara verildikten sonra dostumuz, yoldaşımız Ruhhan Mavruk sahnede idi ve daha yeni yazmış olduğu bir şiirini paylaştı bizimle. Mücadele Birliği Platformu da Emeğe Ezgi'ye bir çiçek

buketi ile teşekkür etti.

Müzik grubu, gerek ilk kez dinleyenleri ve gerekse uzun bir süre aradan sonra dinleyen herkesi son derece etkilemişti. Güçlü, özgün duruşları ve herkesin ruhuna hitap edebilmeleri ile herkesi sarıp sarmalamışlardı. Daha sahnede iken izleyiciler birbirlerine sahnedeki grubu ve artılarını anlatıyor, telefonlarla görüntülüyorlardı. Konseri geleneksellesmiş bir biçimde, "Söz Veriyoruz" marşı ile sonlandırdılar: "Ellerimizde Kızıl bayraklar, Gözlerimizde umut dolu yarımlar, Yıkacağız bu düzeni, Kuracağız sosyalizmi, Söz Veriyoruz yoldaşlar!" □

yeleri olduğunu anlattılar. Aşık Veysel'le başladıkları dinletide art arda, batıdan doğuya herkesin sevdiği parçaları Türkçe ve Kürtçe olarak söylediler bize. "İnsanlar yaptıklarıyla anılır ve yaptıklarıyla yaşarlar. Başta Denizler olmak üzere, insan olma mücadelesinde en önce gidenlerimiz için söyleyelim" diyerek kendi parçalarını da söylemeye başladılar. "Sen hep gülmek zorundasın yoldaşım" dediler, "Yarımlara giden yolda, Yüreklere kenetleniyor, Alanlarda türkülerle, Emekçiler direniyor, Haydi Gel" dediler, "Vurulup Düşmüşsün" dediler, "Duyan duysun, bilen bilsin, Böyledir bizim sevdamız" dediler.

Fotoğraf Sergisi: İnsan ve Doğa

15 Kasım Pazar günü Ayıışığı Sanat Merkezi'nde "İnsan ve Doğa" adlı fotoğraf sergisi düzenlendi. Serginin başlangıç saati 14:00 olmasına rağmen saat 13:00'dan itibaren insanlar gelmeye başladı. Sergiye fotoğraf sanatıyla ilgilenenlerin, dostlarımızın yanı sıra basın da yoğun bir ilgisi vardı. Sanatçı dostumuz Mehmet Özgöz'ün fotoğraflarından oluşan serginin başlığı "İnsan ve Doğa"ydı.

İşçilerin, emekçilerin, yoksulların, ezilen halkların fotoğraflarından oluşan serginin emektarı Mehmet Özgöz, "ben yoksulluğun fo-

toğrafını çekiyorum" diyerek sanattaki ve yaşamdaki tavrını da ortaya koyuyordu. Bu sergi aynı zamanda Ayıışığı Sanat Merkezi Fotoğraf Atölyesi'nin de ilk ürünüydü. Bu sergiyle birlikte fotoğraf atölyesi çalışmalarına başladığını da duyurmuş oldu.

Sergi bir hafta boyunca sanat merkezinde açık kalacak.

Adana Ayıışığı Sanat Merkezi, yeni üretimleriyle yoluna devam ediyor...

Adana Ayıışığı Sanat Merkezi

DEĞİŞİKLİK:

YAYINEVİMİZİN TELEFON VE FAKS NUMARALARI DEĞİŞMİŞTİR.
YENİ NUMARAMIZ AŞAĞIDAKİ GİBİDİR

TEL-FAX : 0 212 533 32 57

E-POSTA: info@mucadelebirligi.com, mucadelebirligi@hotmail.com

GRUP EMEĞE EZGİ MÜZİK DİNLETİSİ

29 Kasım 2009

İSTANBUL

İZMİR

ANTEP

ANKARA

